

גומל

[ס.ד.]

להמשיך פרקין אמצעים דאבא ל(כ)חב"ד דז"א ולדחות הפ"ת לחג"ת דז"א

אֱהִיָּהּ
יְהוָה
יְהוָה

אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּהּ
יְהוָה
יְהוָה

יְהוָה

לג' כלי בינה דז"א
אלף, אלף, אלף הא, אלף הא יוד,
אלף והא יוד והא
אלף והא יוד והא
א-ו-י-ו-ה

לג' כלי דעת דז"א
יוד, ה, ו, יין, ה
יוד, ה, ו, א, ו, ה
יוד, ה, ו, ה, ו, ה

לג' כלי חכמה דז"א
יוד, ה, ו, א, ו, ה
י, ה, י, ה, ו, ה
יוד, ה, א, ו, א, ו, ה

[ולדחות הנה"י לחג"ת]

אֱהִיָּהּ
יְהוָה

אֱהִיָּהּ אֱהִיָּהּ
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּהּ
יְהוָה

יוד, ה, ו, יין, ה

יוד, ה, ו, יין, ה

יוד, ה, ו, יין, ה

לג' כלי גבורה דז"א

לג' כלי ת"ת דז"א

לג' כלי חסד דז"א

י
אלף, אלף למד, אלף למד ה,
אלף למד ה יוד, אלף למד ה יוד מם
י-ו-ו-ה

יוד, ה, א, ו, א, ו, ה
י, ה, י, ה, ו, ה
י-ו-ו-ה

א, אל, אלו, אלוה
אלוה
אלף למד

יכוין לדחות מוחין דקטנות [כל ה 60], לב' שלישים התחתונים דתפארת דז"א

בינה
אלף למד ה, ה יוד מם

חכמה
אלף למד ה, ה יוד מם

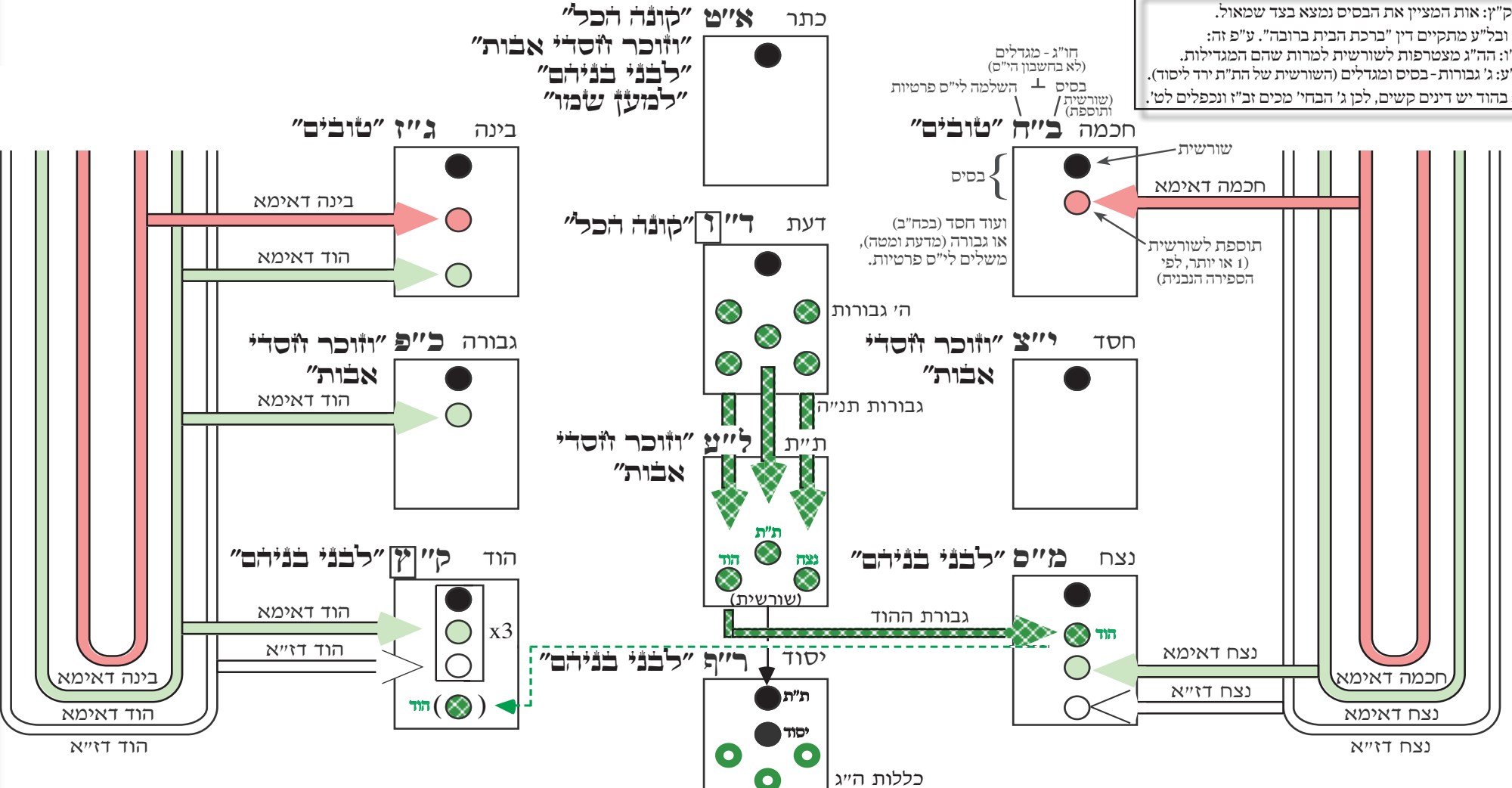
דעת דגבורות
אלף למד ה, ה יוד מם

דעת דחסדים
אלף למד ה, ה יוד מם

לב' שלישי ת"ת דז"א
י, ה, י, ה, ו, ה
י-ו-ו-ה

דרוש אטב"ח - בניית פרי רחל (בהארה) עיי ע"ח ח"ב דף נ"ג

* ד"ו וק"ץ: אות המציין את הבסיס נמצא בצד שמאל.
 * בד"ו ובל"ע מתקיים דין "ברכת הבית ברובה". ע"פ זה:
 1. ד"ו: הה"ג מצטרפות לשורשית למרות שהם המגדילות.
 2. ל"ע: ג' גבורות - בסיס ומגדלים (השורשית של הת"ת ירד ליסוד).
 * ק"ץ: בהוד יש דינים קשים, לכן ג' הבחי' מכים זב"ז ונכפלים לט'.

כלי ת"ת דז"א (ע"ח ח"ב דף נ"א סע"ד)

שליש עליון	לצורך אור	נוק'
חצי עליון דשליש אמצעי	אור בש"ת דת"ת	כתר
חצי תחתון דשליש אמצעי	נותן לכתר דנוק'	דעת
חצי עליון דשליש תחתון	נותן לדעת דנוק'	ת"ת
חצי תחתון דשליש תחתון	נותן לת"ת דנוק'	

ולכן הת"ת יכול לתת את הנקודה השורשית שלו ליסוד שאין לו על מי שיסתמך (כו"א)

מלכות ש"ץ "למען שמו"
 קס"א קמ"ג
 קנ"א
 כלל דכללות ה"ג

כל המהות של המלכות היא חותם, לכן לא רואים את השורשית (ע"ח ח"ב דף נ"ב אע"א)

- נקודה שורשית
- ⊙ כללות הגבורות
- ⊗ גבורות
- הארת מוחין דאימא
- ⊙ הארת נה"י דאימא (לבוש)
- הארת נה"י דז"א (לבוש)

בציור זה הבאנו רק את מרכיבי הבסיס (שורשית ותוספת לשורשית). המגדיל וההשלמה ל"ס אינם מובאים כאן, מלבד המגדיל של ההוד (ק"ץ), שהרי יש כאן דין מיוחד שגבורת ההוד, קודם כל שימש בתור תוספת לשורשית, ואח"כ הולכת למקומה בספירת ההוד, להגדילה ל"ס. במבלה שבעמוד הבא, הבאנו את כל המרכיבים.

מדח מלכות אמנם ואם הנקודה של כתר לריכה לקבל שור ס' נקודות אחרות כמוהו ואז יושלם הכתר שלב ויהיה בה מדח שלימה ב' נקודות כי מה שהיה החלטה עד פחה בחינת מדח א' בה' נקודות בה פחה אחר הגדולה לריכה של נקודה מהם ישפח מדח א' בה' נקודות ולחיות שמהחלה לח סיפה בכתר שלב רק נקודה אחת מן המדח ושפח נקודת בה שור ס' נקודות כמוהו ונעשית מדח גמורה כמו שהיה המחלה כל המלכות בכללותיה (ח) נמלא כי החלה סיפה בחלקה נקודה א' ונעשה בגדלה נמוסף בה ס' נקודות וחו א"ש שחלקה היא א' ונעשו לה ס' אחרות כדי להשלימה. ואמנם לכאור זה יוסר לרך לומר כי הלא מי שמגדל את הכתר שבנקבא אית אלף אחרות החסר שבס"ח ד"ח כי בקו האמצעי אין שם שום מוח רק החסרים לבד אך בב' קוין ד"ח ימין ושמאל שם מתפשטת אחת ב' ירמיהו עם ב' מוחין שבה ש"ב כמדע אבל בקו האמצעי לא יש מוח כי כבר נשלם יסוד דאחא בזהו נמלא כי בקו ימין ושמאל יש מוחין גמורים עד סיום רגליה ד"ח אך בקו אמצעי אין בו ב' מוח רק עד החמה ומשם ולמטה לא רק חסרים פגולין וכפי מה שיש ב"ח אך בקו האמצעי חסר כי כשתיקן מן קו האמצעי לא סינק אלף מהחסרים כי לא יש דבר אחר ליקח משם אבל כשתיקן מקו הגלגל או יונקת ממנו החמה המתפשטת בו וגם מן החסר הא' מן הס"ח המתפשטת שם וכד"ל ב"ח. ונעשה נבאר כמנין יוסר ודע ג"כ כי לשולם הפגול המלכות הם החסרים (המתפשטים שם) ששם סוד החיים הפגולין האילן והם הנטישות והוא סוד וכוון בחסד כשא. והגם כשהמים הולכין בשמים האילן ומגדילין אותו אין חיים חזרין לסיחם גוף האילן עליו כי החיים גורמין בגדלה אבל חיים עליו אינן גוף בגדלה וזה מבורר למנין וכן הפנין בחסרים אלו אינו נעשה גוף בגדלה רק שגורם הגדלה לכן בכל הא"ב לא סוכיר את החסר עליו רק בגדלה לנדע והנה החסר שבס"ח ו"ח גורם בגדלה בס' נקודות בכתר דמקבא ד"ח שלא היה בה רק נקודה א' ונעשית א' וחו א"ש. ב"ח בחכמה פי' מה שאנו רואין ומלאין בפי' (ס) מה שיש אל המלכות בחכמה שבה הם ב' נקודות והגדיל מ' אחרות ונעשו א' וחו ב"ח. והענין שכבר ידעם שכבר יש בה נקודה א' מה ששקחה ממלכות עלמה כג"ל כרי נקודה א' ועוד נקודה אחרת לוקחת ממנו חכמה המתפשטת בגלגל ד"ח כמדע. והנה מדע כי החמה שבנקבא אית פ"ק ונגלח ו"ח ויונקת ממנו חכמה שבו משא"כ בכתר שלה שאינה לוקחת מוח בקו האמצעי רק מן החסר וכבר בארנו שחסר אית נכנס בגדלות רק שהוא גורם בגדלה כי כן פחה בגלגל אפי"פ שיש בו חסר א' (י) אין אית והשנין רק למוח החמה שבו כי החסר הוא הפגול ושורר כלל זה בידך שלא אלטרך לבארו חמיר שלפולם אין החסר נחשב ונכנס בחסר ומלא שיש בכלן שתי נקודות אחד מנקודת החכמה שנלחט של המלכות עלמה ווא' שוח בחכמה שנלחט ד"ח אחר כך חסר שנלחט גורם גדלות מ' נקודות אחרות ונשלשו ל"י ב' ב' נקודות כג"ל אינן בכלל בגדלה רק מ' הבאים מחדש וחו ב"ח. ג"ל בבניה פי' כי בבניה שנמלחט יש בה ג' נקודות. א' מחלקה (א) שקחה מן המלכות עלמה כג"ל. שור יש נקודה אחרת ממנו בינה שבין שור ו"ח כג"ל בגלגל. עוד לוקחת נקודה א' מן שור אחת עלמה שבסוכה יסין המוח כג"ל כרי ג' נקודות ואז החסר שמתפשט ב"ח

אחד דידעין קס"א והוא בגלגל ווא' דאלפין קמ"ג והוא בסוד ווא' דסס"ן קמ"א כיסוד ושלשון הם תג"ה והוא גימטריא חותם פ"ה (א) ולפעמים נעשה נד"ת דוחה ואין להאריך. אמנם פחה שקבלה פ"ב השוחן פ"י בינה או קבלה הארש ג"כ מן לבושים שלה ששם ג' אה"ס הג"ל ששם גימטריא חותם. ווא' (ב) מלכות שבנקבא שהוא סוד החיים האדון כי כל עיקרה מן הלבושים של נה"י דאחא וכשארם מדווג עם אשמו או נקרא אחת וכלה כי ג' אה"ס במלאח עם ג' שוחו עלמן הם גימטריא אחת כי פחה נכנס בהם וכן היא נקרא כלל ששם ס' אריות מגלפ"ך שהוא אוח ה' מכלל וכל א' כולל מ' כרי ג' וחו כ"ל מכלה :

ונחזור למנין כי כבר בארנו כי החלה מקבלת מגלפ"ך א' ודל"ס א' פ"י ז"א ואח"כ כשנגמרה לוקחת מגלפ"ך ב' ודל"ס ב' ווא' האשה כסיומה נערה אמנם לפעמים נקרא נער חסר כ'. והענין כי החלה כשלוקחת מגלפ"ך א' סוד דיקן כג"ל או נקרא נער כמ"ס כי נער שהוא גימטריא פ"ך דיקן כשלוקחת המגלפ"ך הב' נחוסטו בה ס' ונקרא נערה ששם ס' אריות מגלפ"ך הב' וחו הכפרש שכן נער לנערה. וכבר ידענו כי זמן הכסוד ו' חדשים שיש בין נערו לנערה והם סוד אלו הם' אריות מגלפ"ך ועוד דל"ס שלוקחת פחה מחדש כרי הם ו' חדשים של זמן הנערוה. אמנם מ"ס למעלה שמ"ב אולי זה הלשון כשנגמרה ויהי לוקחת המוח לנדס חוץ מע"ר נמוסף כ' דנערה וס' ו' חדשים דנערוה ס' אפשר לפרש כי כסודו היא כי המלכות כשנגמרה ולוקחת המוחין היא לבדה או ודאי כשהיא גדלה באחרי ז"א דגמח כו"א כי היא נענית בבניה. ואמנם אינה עולה עד ראש המוח רק עד המלכות (כ"א היא) דבינה שהוא ער הדמס ד"ח נמלא כי בחלת הטובא יש לה פחה גדלות ו' חדות כי ז"א פ"ס חוץ מן המלכות שהיא הטובא וכיא ערלם עד ו' ספירות החמושים חוץ מע"ר ואלו הם

סוד ו' חדשים נערוה ק' **ג"ל** כי אריות בוגרת בו' אפשר לפרש לשון הג"ל אמנם כשחזרה פכ"ס נקרא או בוגרת ויפסקן כי בוגרת גימטריא טורה כי אז מלכות פרס בפנים טור זמיר ארפין וואו נקרא טור שפגל פה

כמתחברק עם טורה שבכתב :
אוצר החכמה:
פרק ד

דרוש אטב"ח (ד) והוא לבאר מיה' אלפא ביתא דאטב"ח על תיקון הטובא מלכות (ס) דע כי הטובא (ו) שהיא שיפור שלה מדח א' מן המדות של ז"א ומלא שהיא פשיריה כי אין בה רק מדח א' מ' מדות ד"ח אחת שבגדלת ונעשית פשוף גמור מ"ס או מחלקה אותו מדח ל"י מחלקים ענ' י"ס וכל נקודה מהם גדלת ונעשית מדח א' שלימה וזה טורה א"ס הוא כתר ומלכות ב"ח הוא חכמה ג"י בינה ד"י דעת י"ג חסד כ"ף גבורה ל"ס ס"ח מ"ס נלח ק"ן סוד ר"ף יסוד ש"ן מלכות. ופי' הפנין (ז) כשהטובא נכנסת והנקיטה פרויפה מנ' חסדים ומנ' שלישים שש בחנ"ה ד"ח ותהי"ג שיש ביסוד ד"ח כמבואר בדרוש הקודם לזה פ"ס. ומשחל פחה מן הכתר כי כתר נקודה ח' מ' נקודות שנחלקה

גבורות וביאורים (א) שפ"ל ס"ז : (ב) לקמן טוף טור ד' : (ג) כל וס יפאח כחמ' : (ד) אית מין פכוס דף קל"ד פ"ח : (ה) בעל מ"ס כל החסר נשל ויהי' איהא דיה כה בלגון. דע כי יש כפרים בין ופיר' לטובא כי ישיר נחול שליח אחר ככל מדע של ער שפוחה כי שיר נחול של ער גדול שלם מלגור ונעשו בו ס' נקודות חס ופי' ג"ס של נלח ג"ס של כוד ג"ס של יסוד סמנויה כנודע. אך כנוקבה אין בה מחילה רק קודם אחת נכר וכל י' נקודות אחרת נמלה לה כתר ויש מ"ס כלולה פתח סמנו' וס' * ולכן פי' שיהיה ז"א עם לה כח להכניס עם כל ספרות וכספירות. אמנם דע כי טובא כוד חלחט שהוא שיפור שלה כ"י : (ז) כבר בארנו : (ח) פי' מדח א"ש חסד כולל משכר ופחה בכפר נעשית כלולה משכר וכן כולל סוד כשירית שש. שכן שכן : (ט) ר"ח כפי' : (י) ר"ח פ"ח :

השמיטה

[6] ג"כ ממש ונא"ה לה מחדש שכמה פי' בגדלה והענין הוא כי יש לה נקודה אחת מחלקה :
[עין חיים ח"ב] כו 27

לבושם הנו' בנהי' דלחמא וכו' ד"ח והנה מאלו הדי' בחינות
היו' נגדלת הבחי' הא' שהם ה' נקו' הקטנות שכבר היו' בנקבה
בהיותה נקרא' ללע כנו'. ואחנם לא ככל נקו' ונקו' מהם י' ש'
בחי' הנדלת כל הדי' בחי' הנו' ביחד. אלא כפי' בחי' הנקו' ופסם
הדבר יתבאר היטב בפ' מתוך דבריו. אחנם הכלל הוא כי
בחי' הגדלה פ"י המוחין ד"ח אינה אלא בחור' דנוקבא "כלבד
ובחינת ההגדלה של הגבו' אינן אלא בנקו' הדעת דנוקבא ובחי'
ההגדלה של לבוש נלח דלחמא אינו אלא בנקו' הגלגל דנוקבא
ובחי' ההגדלה של הלבוש דהוד דלחמא הוא בכל קו שמאל דנקו'
שהם נקו' בינה ונקו' גבורה ונקו' יהוד שנוקבא ובחינת ההגדלה
של לבוש נהי' ד"ח אינם אלא כב' נקו' ד"ה של הקבוקא אך
בחינת החסדים לטולטל אינם נמנים בבחי' ההגדלה בשום מקום
כי הם בבחי' היםים המתדלים את האילן ואינם הם עמלן ההגדלה
בשלמה. ומש"ה והיכן בחסד כח א' הכנת מיקון א' הנקבה

הנקרא כסא הוא ע"י החסדים
והגבורות גם הם בבחי' החסדים
כיל כל שגם בחינת מים בנקו'
הנקבה ונקרא גבו' בשמים וע"כ
גם הם אינם טובים בכלל
הגדלה עמלה אלא שגורמין
הגדלה ולפי' בנקו' הדעת והתח'
לפי' ששם י' גבורות רבים

כמ"ש במקומם וגם הפעמים של שאר הבחי' יתבארו בתוך
המשך הדברים בפ"ה. ופ"ה שגבאר ענין מליאות כל הגדלות
האלו לר"ך שדעו י' כל בחי' הגדלות האלו של הנקו' של
הטקבא הם נרמזות באלפ"א ביה"א דאשכ"ח ג"ז ד"ו וגו' והם
רומזות ב' הנקו' האלו ע"ד. א"ס בכתר ב"ח בחכמה ג"ז בינה
ד"ז דעה י"ל חסד כ"ס גבורה ל"ס ת"ת מ"ס נלח ק"ן הוד ר"ף
יחד ש"ן מלכות הם בחלפתם ושארו אחיות הנ"ך שאין להם
זוג וכבר ידעת ענין זוגות אלו ופ"ה עינים י' הם ד' זוגות
דלחמדים וכל א' כוללת ה' לחמדים וה' זוגות אחרות וכל אחד
כוללת עשרה פשרות יד' זוגות כל א' טוללת י' שאות. והפנין
בחה שדעו כי עד אות הטי' הם לחמדים ועד הל' כפופה הם
שערו' ועד ה"ל פשוטה לחמות הם ע"ד אלפ"א ביה"א דלי"ק כבר
שכל כ' אחיות מאלו היא הראשונה לחמדים והשניה פשרות וכן'
לחמות עד שנמלא כ' חבור דמ"ס הם ד' לחמדים ומ' ארבעים
ומ' ד' מליות הם הנ"ך ה' לחמדים וכן' פשרות וכן' פשוטה ה'
מליות עד שנמלא כ' ה' לחמדים כמנפ"ן הפשו' שהם בחי' מנלפ"ך
הכפולות הם בחי' ח"ק וח"ר ומ"ש ומ"ס ומח"ק ומח"ר אות
האלף חזר למנין אלפ"ס:

ונחזור לפנינו כי אלו הזוגות דאשכ"ח הם ב' הנקו' שנמלטי'
פ"ד היל וזמלא כ' ענין אל"ט ר"ל שנקו' הכשר היא
נקו' א' וגיטוספס בה"ש נקו' ע"י ההגדלה ונעשית ספירה גמו'
וכן ב"ח ר"ל כי נקו' הב' שהיא חכמה י' שבה ב' בחי' וגיטוספס
בה ע"י ההגדלה ח' נקו' אחרות וכן ע"ד כל האלפ"א ביה"א נקו'
ומתחיל לכתאם בפרשות. א"פ הם נקו' הכשר שהיא בחי'
א' כלבד ונקו' שיהספו בה מחדש ע"י נקו' והשלמו ל"י נקו'
ש"ש בפ"ה בכשר וזה ע"י הגדלה המים שהוא ח"ל שלש הכשר
שכח"ה ד"ח שולקתה ונקבא הנקבה בכשר שלה ככלל. וכבר נבאר
כי אין לת"ה ד"ח שום בחי' אחרת מכלל הג' בחי' הג"ל שגורמין
ההגדלה רק בחי' הכשר שבו. וזה כבר נבאר לעיל שלעולם
אינו נחשב ככלל ההגדלה בשלמה. ב"ח הוא בנקו' החכמה כי יש
בה כ' בחינות מעמלה א' היא נקודתה הראשונה של כחמה וכן'
היא "החכמה שלוקחת מן מוח החכמה החתפשה כנלא וכו'
כ"ל ונקו' זו שהיא חכמה דמלכות מכוונת כנגד פרק הסליון
דנלא ד"ח כמבואר למעלה ואז לוחו מוח חכמה ו"ל החתפשם
כנלא שלו מאיר בנקו' חכמה דנקו' בחי' נקו' אחרת והרי י' ש'
פחה בה כ' נקודות וגיטוספס ח' ונגדלת ח' נקו' אחרות פ"י
החסד שנכלא ד"ח ומאיר בחמה דנוקבא וזה ב"ח. וכדי פחה
נעשית מוח חכמה דנוקבא ואלפ"ס החתפשות מוחין ד"ח חכמה
ובינה שבו כב' קיים ימין ושמאל שבו אינה בחי' מוחין כמבואר
במקומו שאין בה מוחין אלא למעלה כרישא ד"ח וח"כ היאך
יפיקו הארת המוח ההוא אשר כרג"ל ז"א שם כ"ה שבו להפשות
מוחין גמורין בראש הנוקבא. והתשובה בזה כי ע"י הארת החסדים
שז"ל מוסיפין הארת בלחות המוחין שגב"ה ד"ח המלוכבים

ל"ה

ל"ה

ל"ה

כיום וגם בכתר שלה ואז נכנסים חתלה פ"י פרקין אחרונים
א' של נלח וא' של הוד ואז נכנס ג"כ רביע החסד של הכתר
וחזרו לכהנס ג"כ הדין ואלמשי"ם ד"ה וגם נכנס או רביע
א' של חסד הכתר וחזרו לכהנס חרין פרקין מלאין ד"ה וגם
אז נכנס רביע ג' של חסד הכתר והרי נכנסו כל בחי' החסד'
כראשונה וזולת רביע א' של חסד הכתר שזה לר"ך להמחין
ויחשבכו ולהכנס באחרונה לסיבה הג"ל שאין הכתר נגמר עד
שזולט חוקן הגו'. ולפנין החסד בעמלו אינו מעלה ומוריד א"ס
ישאר שם ח"ן שכבר בא ונעשה בבחי' אור מקיף על הכתר והרי
הוא כלילו נכנס כבר. ופחה כבר הנביעות יכולת לכהנס ואז נכנסו
חתלה בדעת שלה ואח"ך ירדו בח"ה שבה ואח"ך יכוסר שבה. ואח"כ
חזירים הגבורות לעלות ג' מספות הא' עולים מן היסוד אל הח"ה
ואח"כ א' הדפוס והח"כ א' הכתר שבה ואח"כ כל זה הוא נכנס רביע
האחרון חמ"ל שלש החסד בכתר ככלל ואז נגמר כתיבתי:

ועתה נמנה מנין הי"ב שנים ויום א' והוא כי ירדת ששה
פרקין שגב"ה ד"ח כב' קיים דילה שם חח"ן ובינה
יצודרה הוד הדי' ששה שנים וכתיבה ג' מלקי החסד בכתר שלה
הרי שנת ז' וירדת גבורות בדעת ובח"ה הה כ' שנים הדי' ע'
ואחנם ירדת הגבו' ופנין כיון שח"ן שם בחי' המעבדות
אחנם מלידת א"ס כן חקף הם יורדין במרוזה ברנע ולכן אין
לר"ך זמן לזה ונפרט שפי היסוד דועיר אנפין " שנחנך
הת"ה שלה מספיים עד כיום הח"ה ומקום ירדתי מס
אל היסוד כמעט אינו נקרא ירדה. ואח"ך ג' עליות א' לת"ה
וא' לדעת וא' לכתר ג' שנים הדי' י"ב שנים. ואחר כך באחרונה
מכונס יורד רביע האחרון של ח"ל שלש ההסד שגב"ה שלה
כזכור והוא דבר מופט. וגם היה למעלה מראשה בבחי' אור
מקיף כנ"ל ופ"כ כל זה נכנס ביום א' והרי נשלמו י"ב שנים
והאמת הוא כי גם כתיבה שתי הרביע החסד בכתר אינו
יום א' לטובה הר"ל אכל י' ש' ירדה אחרת אל הגבורות בתוך
היסוד בחתלה ובין שתי בחינות אלו יהיה יום א' כלבד:

דרוש ר"ן (ג) ובהנה נבאר דרך פרמי' ענין הגדלת המלכות
הוא הגורם ההגדלה של הנקו'. ופחה נבאר ההגדלה בשלמה
והפנין כי כנה נזמן הקודם לזה והוא בחי' הג' שהוא נזמן
היניקה שאז היתה טק' בבחי' ללע לנבד והתבאר כי אז עדיין
לא היתה אלא חמה א' כלבד כנגד עמ"ל ד"ח מאחוריו מן החמה
ולמטה ומאלו שהיתה בבחינת ספירה אחת הכוללת עשרה נקודות
קטנות ואיך ספירו' נמורות אלא נקו' וכן כלם אינן רק ספירה
א' בלחות שאין בה רק חלק עשירי ממה שגור"ך להיות בה בשם
היחיה פרט"ך דעשרה ספירות נמורות וכדי שחגודל לר"ך שחחלק
מדת נקודה זו בפשרה חלקים יהיו עשרה נקודות קטנות ואחר
כך על ידי החסדים והגבור' שבה נגדלת כל נקודה ונקו' מהם
ונעשים בהם השעה נקו' אחרות ואז יהיו י"ב נמורות שכל
ספירה וספירה מהם יהיה בה כללות י' נקו' קטנות והנה ההגדלה
עמלה הוא ענין המוחין שהיא לוקחת פחה ומהם נגדלות אלו
הנקודות שבה ונעשו י"ס נמורות. א"ס סיבת נרמת ההגדלה
הם החסדים והגבורות ששניהם נקרא מים ככלל כי גם הנביעות
נקרא נביעות בשמים ומגדלים אחת כמי המים שגורמים הגדלת
האילן אך ההגדלה בשלמה אינה ממליחות ממש ואין הם שלמים
נעשים בוף האילן אלא גורמין הגדלה בו. והנה נמלא כי זולת
הבחינה הא' ששה ה' חלקים של נקו' קטנות שיש כללע הא
כח' י' ש' עד ד' בחינות אחרות גורמין ההגדלה באלו ה' נקודות
קטנות והוא. כי כנה נבאר לעיל כי הגדלת הנקבה הוא היא מן
החמה ולמטה של ז"א יש שם ד' בחינות. הא' היא בחי' המוחין
של ד"ח מבחי' חר"ב שלו ונדע כי הם מתפשטין עד סוף גופא
שהוא עד ג"ה של ז"א. הבחינה הב' הם המוח הג' והם בחינת
החסדים והגבורות המתפשטין למטה בנ"ס. הב' היא בחי' הלבושין
של נהי' דלחמא המלבישין את המוחין של חו"ב ד"ח עד מקום
התפשטותם הנו' שהוא ח"כ הקיים שם ל"ה שבז"א וכן הלבוש
שביסוד דלחמא המלביש מוח הג' הנקרא דעה נקו' אלמעי ולבוש
זה נגמר ומספיים בחמה ד"ח. בחי' הדי' הם הלבושין ד"ח שלמה
עד כנו' כלבוש נהי' דלחמא אלא שיש עוספת באלו והוא כי
לבוש היסוד של ז"א נקו' אלמעי של הנקבה מתפשטת יותר
למטה מן החמה שלה והוא עד סוף הח"ה שבה. וכבר ביארנו
לעיל כי כאשר בלחים המוחין אל הנקבה הם בלחים מלוכבים כב'

דברות ויבאורם א' ושה אחרת ירדתי פני שלש שכבר הרי ז' שנים כן הוא בנ"ח ס' ז' כל דרוש זה בנ"ח א"ה ס' ז' ופ"ה מ"ש בכל דילי' שפ"ה ק"ך ס"ח דרוש ג' ופ"ן שער המנוח ס' שופים נמלות ר"ה"ה הנו וכשרת המקיים ח"כ דאשכ"ח בלוחן אחר. פ"ה:

ד"ה העשם הוא כלבוש ג"ה דאיחא הוא פנמו כלבוש
 ג"ה פנמן ד"א הארירם במלבי' כי און ראי למטת
 בחשן הגולה רק בג"ה על הנקבה שם ג"כ בח' הארת
 רגלים בגנלים ולכן אינם נכנסים בחשן אלא בג"ה על הנקבה
 ואינם כמו לטוש הבוד דאיחא שנכנסים בחשן בכל קו שמאל'
 דטוק' כי שם נכר והתאר העשם לפי שם גבו' משא"כ ב"א
 הוא רחמים לפי שהוא זכר והמאל פחה כי נקבו' הבינה של
 הנקבה יש שלשה נקודות ולר"ן הגדול ע"י הפחה שבה ד"א
 שבעה נקודות אחרות והו' ג"ל הוא נקבו' הדעה ואלן הוא הפך
 שאר האונות כי בחאר' הו' האותו' הראשונ' פקריות והשניות
 היו בח' התשובות ואלן הוא הפך כי האות הב' היא בעיקר
 אחת הראשונה היא התוספות וההפך עננו' הוא באותיות
 ק"ן שנקבו' הבוד ושם הנבאר שפס שטי' הוא גבו' נקוד' האלו
 מנוולתם ע"ש. והמאל כי נקבו' הדעה יש בה שם נקו' פקריות
 ולביטו' ד' של הוספ' והענין הוא כמשל' כי נקבו' הדעה נכנסת
 שפרא דגבו' הגוללת מחסה נבנור' ושם נשארם ששם. ואחר
 הארסם מתפשטת כשהם קלות הנקבה ובשנצטרך נקו' הדעה
 פחה פס ההג' יהיו ששם נקו' פקריות והד' בל"ם בתוספת.
 ואי"פ שנחנך לפול שנגבור' הו' ג"כ בח' המים הנבנור'
 נשמים המגוללים את האילן ואינם נכנסים בחשן נוק ההגולה
 פנמה. התשובה לזה הוא לפי שנשאר הכפ"י און כהם רק נבנור'
 ח' והול' יספיק לגרום הגולה אך כאלן שיש מחסה נבנור'
 בידו יש בהם כח לגדול ולהשאר שרשם שם והריוה הגולה
 מהם פנמן. ואח"כ א"כ נבנורה א"ל היא לרינה לגדול כשאר
 הנבנורות שנשאר הכפ"י וא"כ המאל שאין כאלן רק ד' נבנורות
 * יחירו' כלבד. והתשובה כמש"ה הורדשו מהם מחסה מלח' מי' ושם
 במ"ס ר"ל ברמח הביט א' א צבחה מ"כ נפתח חגיגו'
 מרובכ ושם ארז' אינו דומה יבדח"ה הקדו' סוד' פרינה ושם
 מרובים נשם את המלוו' יבדח"ה סוד' פרינה ושם
 למפוסים נו' ועד' א' נבנורה יבדח"ה והיסת' ו"ל דבנו' נבנורה :
 מקומות און כאלן בהנצרך החמשה נבנור' יחד' יספיקו לגרום
 הגולה ולביטו' הם פנמן כולם בח' ההגולה. י"ב הוא נקבו' הכחד
 כי יש בו נקו' ח' וירובוסים ו"כ פ' נקודות והוא פ"ד ח"ש
 שנכרך אלא ששם הם הארסם ואלן שם פשוטה. ושם הדבר נ'
 לפי שפארת הגולה הכפ"י היתה ע"י ח"י שלי' השם שפארת
 ד"א וכן הגולה החכמה היתה ע"י הגולה שלי' ח' של חסד
 שנלח ד"א וכן הגולה הבינה היתה ע"י שלי' ח' של חסד
 שגדה ד"א אכן מתאן ולמה יש נבנורה אחת שלימה בכל
 נקודה ונקו' ומתאן ואילך און נבנור' אלא מן הגבו' שבה
 בכל :

ויזוד ששם אחר כי למעלה נב"ד בח"ג היתה ההארה ע"י
 החסדים אשר כל בחינתם אינו אלא ב"א לבר אלא
 שהארסם לבר נשפשה אל חס"ד דטוק' אך פנמן והלילה הם
 הנבנורות ממש כשנלם אשם ע"י פקריהם הם כאלן הנקבה ובכחחנך
 פרך ב' בחינת אלו יחד ששם היתה הארה חסד א' ואלן
 היא שרש נבנורה א' שלימה וא"כ הארסם וגדולתם הוא כבוד
 שפחות ולמעלה לא היו רק בחינת אחרים והולאו' ש"ספיק. ואמנם
 ד' בחינת המוח אשר כולל ד"א אינו מגדיל נקבו' א' של החסד
 ע"ד שהגדיל נקבו' חכמה מפני העשם שנו' שם אחילנו שם
 בדוחק גדול הספיק לפשות בחינת מוח חממת הטוק' כיון שאינם
 רק בחינת הרלים ד"א לברד ולא היה יכולת בהם (להפס'
 בכל קו ימין דטוקבא וכן בענין זה הוא בחינת הבינה דטוק' אלא
 נתפשטה בקו שמאל' נבנורה כח"ש בג"ה. כ"ה הוא נקבו' הנבנורה
 כי יש שתי נקודות א' היא נקו' הנבנורה פנמה והב' היא הארסם
 לבוש הבוד של אימא כניל' נקבו' הבינה שכלל קו שמאל' מאיר
 הבוד של אימא ורואי' להנכסס בחינת הגדולה פנמה וגיוסופו
 בו שמנה נקודות הרי קף. ל"ע הוא נקבו' הס"ח כי יש בה
 שלשה נקודות וגיוסופו בה שפחה אחרות. הנה נתבאר לפעל כי
 הנקבה נוקמת מנח"ה הכלי' והבוק' פנמו של היתה ד"א שמן
 החוה ולמטה שלי' ח' ומל' וסם מתחלקים בקו אלמנ' שבה
 ח"י שלי' שבה' ומל' שלי' ברמח (במנון) בהשבוה נו' וכן כיוונה כאלן והוא פסוק :

הנבנורות וביאריו. (א) ו"ל ע"י שער ל"י פ"ו בסיון ג"ז וא"ל גם כהמה דלמדת אחר שם ג"ז כי כל נוקמת נלמדת מלח' אמת שבו נחמן היותו
 והתשובה לו כמו כאלן : (ב) ו"ל ע"י שם וא"ל כמו שנתלם לא פיתר רק הפותם אל כבוד ל"י כבוד רק הפותם ואלן הם ג"ל ופתי' הוד
 דנינה. התשובה לו פ"ש והוא שפחות סכנת ארסם אחרת הוא כ"ד : (ג) ו"ל ע"י שער ה"ל פ"ה בסיון י"ד והנה ראינו לנבאר כי ח"ש ר"ל הכל
 פחד רק שם אחרים כי ח"ש ס' יוד ארסם י"ד הם יוד פקריות ראי' ל"ד א"ל הוא הפך הדרך כאלן שרשיו הוא למעלה כדכחו' ה"ס
 פקריות א"ל ייתר גדול ולמטה כקולות חממה ולמטה י"ה אחרים ופחדם ס' וכן כיוונה כמה שפחה ופחדם ס' (ד) כיוונה למח' ארסם א"ל סכנתם
 פ"ה בסיון י"ד כהמתח' ו"ל א"ל הרי נבנורה חסד נקו' ימין פולר' סכ"ה כ"ח כי החכמה יבדח"ה שפחות יבדח"ה כהמה ויבדח"ה פחדם
 כי ר"ל נקודות מלכות פנמה ונקודת מוח הממת' ו"ל החתשש כולל ו"ל שפחה מוח (במנון) בהשבוה נו' וכן כיוונה כאלן והוא פסוק :

סוף ג"ה דאיחא שהם אור גדול יש בהם יכולת לפשות מחין
 ובפרט במ"ס בוואר דינין דדוקבא חקריים בריזא וגיחין נספיה
 פ"י כי אלו המתחן שפחה' ד"א הם מתווסף כלבושן דאיחא
 בריזום למעלה בריזא * ולקחה א' וליחא ס' ד"א
 שיש. סכדים מעלי' מחנלה ומכתיבם ס' לן הם
 הארסם וסם נחמן כטופס. ועוד חקריים בריזא :

פ"ה כי הארת החסדים המגוללים נכנסים עד מחון לנב"י דאחא
 המלוכים חוק נב"י דאי' או מארירם נב"י דאחא נבנ"י דאיחא
 ומוסיפין בהם הארה ימירה מאור. ושם ר"א כי היסוד דאחא
 הוא מחנלה למטה מן החוה ד"א שכלל נכתיבם למעלה יסוד
 דאיחא והנה זה היסוד מאיר הארסם נפלאה בגיבושו' נבנ"י
 דאיחא וע"י כל אלו האחרות יש יכולת באוה"ן המוחין שנגנה' ד"א
 לפשות מחין בריזא הנקבה כלבר אך ל"י שחפספו אל הקיים
 שלה כי און כהם ל"כ כח הארה ימיר' ולכן מתאן ולמטה און לנו
 מונין בח' מחין כלל כמ"ס בפ"ה. ודע כי חפ"י שביארנו כי
 מנ"ה דאחא ומיסוד דאחא נמשכת הארסם ימירה און הסנה
 שמהם פנמה נששים מוחין בטוקבא רק שמוסיפין כח נבנ"י
 דאיחא שימנלה הארת המוחין שכתובס לחוק יעשו מוחין נמור'
 בריזא דטוקבא. אמנם און נבן הנקבה נפשיה רק ע"י נב"י
 דאיחא כלבד כמבוואר אללנו שמנ"ה דאחא נעשה בחינת כפ"ט
 יעקב וכל חקוס שפמאל שהאורות נב"י דאחא מוסיפין הארה
 כלמלות כולם הם ע"ד הו' ושמו' כלל הו' ג' הוא נקודת הבינה
 כי יש בה ג' נקודות ולריכה ו"ל של הוספיה ע"י החסד שבה
 ד"א המאיר נב"י והנה הנקו' הו' אלו. הוא נקו' הבינה
 הראשונה של הטוקבא בפנמה. והב' נקודת הארת שנוקמת
 מוחו הבינה ד"א המתפשטת כבוד שבו ושם לוקחתו הטוק'
 בבינה שבה הפשוטה כבוד פקד ראשון דהוד ד"א. והנ' היא נקודה
 אחרת שנוקמת מלבוש המוח הו' מבחינה הבוד של אימא פנמה
 המלכ"ס מוח הבינה ד"א כר"ל. והנה שם נכנס בחינת ח' נקבו'
 החכמה כי גם יש מלבוש דאיחא ח' העשם הוא כמ"ס והוא כי
 נודע שכל בח' ג"ה דאיחא שיש בכל אחר מהס"ג פקריין
 ומלכשין בו פקרייה נמורות שיש בנ' הקיים ימין ושמאל
 ד"א אינם רק בח' רגלים לבר בחינת הבינה מ"ללה פנמה
 אמנם כשנכנסים בריזא שפחה בחינתו ונ' פקריין עילאין נששים
 חו"ב ד"א ומנ' נקבו' אלמנ' נששים חסד ונבנורה ד"א חלמס'
 ב' פקריין החאין נבנור' נבחינתם הראשונה ששם היו בח'
 רגלים ג"כ שם ג"ה ד"א והנה * בהמשך הארות האלו גם עד
 הנקבה והנה הנקבה אינה נוקמת רק ב' פקריין הפאין ד"ה
 דאיחא המתפשטים בכל הג"ה בח"י שבהם כל קומת המלכות
 ופחה הוא שטי' אחר כי אפ"ל בחינת ח' פקריין תאין ד"ה
 דאיחא אלא שפחתו ב"א ושאריו בניבנ"י רגלים פנמן ששם ג"ה
 כנ"ו. ופחה נקבה שפחה שטי' אחר ונחלקים לנ' חלקים
 אחרים כי פתני שלישים עילינים נששים חו"ב דטוקבא ומנ' שלישים
 אלמנ' נששים חסד ונבנורה דטוקבא ונ' שלישים האחרונים לא
 נשמו בחינתו ומסם נעשו בו ג"ה הטוק' וא"ל כיון שכל פנמן
 של לבוש ב' ד"א הארסם בטוק' און ר"ה הפקריים של ר"ה
 שכל בחינתם אינם רק רגלים א"כ און הארסם לבושים האלו
 מספיקין להגדיל בטוקבא אח"כ בג"ה שבה לבר. ושם חמשה דרשם
 ובגדלה בח' לבוש נב"י דאיחא בג"ה דטוקבא כמ"ס בפ"ה
 בהם ושם יעלו בחשןן אך לא בח"ב שבה כי הם בח' מוחין
 שבה ולא נבנ"י רגלים. וכן כהמה ונבנורה שבה און הארת
 הרגלים שברגלים מאירה שם נבנ"י ידים. ואמנם חפ"י שהאמה
 קד הוא לו פכ"ו בכל שמאל' של הנקבה און מכניסין בחשןן בח'
 הלבבו' דהוד דאי' והסעס לפי שהנקבה לעולם נאחמה בשמאל'
 שהם הדינין והגבו' והנה כל בח' ח' פ"ה היא נבנורות כי
 דינין מתפרין מינה ובפרט כבוד שבה שפחה בקו שמאל'
 שבה ששם הוא מלכות חוקק דינין כי וכו' העשם שבינה עד
 הוד לחספסס כנו' בוואר וזו הוראה שהיא נבנור' ולכן הלבוש
 של הוד דאי' כולו נכנס בחשןן כהגדלת כל ג' ספ' שבין
 שמאל' של דטוקבא משא"כ בקו הימין דלא שייך אל' ששמאל' ולכן
 יבדח"ה יבדח"ה נכנס בחשןן הגדולה וכמ"ס בפ"ה :

(בז)

אשר זה השם הוא עיקר כל היות ס"ג כנו' בדרוש הליצית וק"ש וע"ש. ואח"כ תכין לתת אחוריים דס"ג לרחל היושבת באחורי ז"א והנה אחוריים דס"ג הם בגי' קס"ו כמנין עליון גם תכין שהכתר נקרא אל עליון והיא בחי' הכתרים דיעקב ורחל כמשי"ת צפיה בדרושים אחרים ויבואו אחר סיוס הדרוש הזה גיב בענין כונות התפלה :

גומל חסדים טובים (ז) תכין בתחילה לתקן (ה) נהי' דז"א עלמו ע"י המוחין דמלך

אימא שנחשטו בחוכם וה"ם חסדי דוד הנלמנים ולכן נק' חסדים גם הם נקרא טובים לפי שהם ממשיכים שפע אל היסוד לדיק יסוד עולם הנק' טוב בסוד אמרו לדיק כי טוב והס"ג טובים כמוהו ותכין כאן בתרין פרקין עליון בלבד דנ"ה דז"א. גם תכין בה' חסדים שהג' מהם כבר נחשטו במלת הגדול הגבור והנקרא כנו' ועתה מתפשטים השני חסדים האחרים בנ"ה דז"א אח"כ תכין כונה ב' ג"כ והוא כי עתה נכנסים ג' אמלציות דמלך אבא בראש ז"א וג' תחטות נדחות בג' אמלציות שבו (י) וכנגד ג' האמלציות האלו שמלך אבא אומר גומל שהוא בגי' ג' הויות דאבא (י) ועי"ז גורם להעשות התפשטות נ"ה דז"א כנו' וזה נרמז במלת חסדים כנו' והרי ב' כוונות אלו בז"א. אח"כ תכין במלת טובים אל יעקב ורחל והוא כי כבר עתה ירדו ג' תחטות דמלך אבא בחגי' דז"א ויעקב יולא במקום הס"ת דז"א ולוקח ג' הארות דג' תחטות דמלך אבא ומשם נעשה פרלוף יעקב כנודע ואע"פ שהם רחוקות ובתחילה נעשה לו בחי' הכתר שבו במלת אל עליון כנו"ל. ועתה במלת טובים נעשים לו שני מוחין הנק' מוחין שבו שעדיין לא יש בגי' אמלציות רק נ"ה דאבא. אבל היסוד דאבא הוא קלר מן הגי' ועדיין לא נחשטו הוא עלמו וזלתי ההארה בלבד המתפשטת ממנו והוא נרמז במלת טובים כי הם מוחין ממש אל יעקב אבל בז"א אינם רק בחי' חסדים בלבד ולא בחי' מוחין וכן ברחל הם טובים כי ע"י ג' תחטות דאבא העומדים בחגי' דז"א הם מאירים ויש כח בנהי' דאימא אשר כבר הם במקומם למטה ויולאים להאיר ולעשות ב' מוחין הנקרא טובים אל רחל כי כבר אודעתיך כי רחל נעשית מן נהי' דאימא ויעקב מן נהי' דאבא (יב) אבל אע"פ שכבר נכנסו בתחילה כל נהי' דאימא אינם יולאים אל רחל עד שנכנסין נהי' דאבא וז"ם ה' בחכמה יסוד ארץ. (ה) והנה אעפ"י שאמרנו כי רחל אינה נעשית אלא מנהי' דאימא (יג) עדין לוקחם גם היא מנהי' דאבא בהיותם מרחוק ר"ל כי בהיות נהי' דאבא תוך מגי' דז"א ורחל בנהי' דז"א אז נהי' דאבא רחוקים מן רחל מדרגה א' ואז היא יכולה לקבל הארה משם. אבל כשהם מכוונים יחד ועומדים במקום א' והוא כאשר נכנסו כל נהי' דאבא תוך נהי' דז"א אז אין רחל יכולה לקבל אור מנהי' דאבא מן ג' פרקין תחתין דילהון המכווני כנגדה כי אין בה כח לקבלם מקרוב אבל היא מקבלת האר' פרקין אמלציות דנהי' דאבא העומדים בחגי' דז"א אשר הם רחוקים ממנה מדרגה אחת ואין הארחס מכה בה בחוק בקרוב ויכולה לקבל הארחס להיותם רחוקים עם היות מדרגתם עליונה יותר מלקבל הארחס פרקים תחתין להיותם קרובי' אליה וז"ם ותתלב אחותו מרחוק ופי' ב' כי אחותו היא כ"י ומרחוק היא חכמה כד"א מרחוק ה' נראה לי ומלת נראה הוא בגי' פ"ב קפ"ד שהם פנים ואחוריים דאבא כנודע והנה בהיותם מרחוק טובל הנקבה לקבלם כנו' ולסיבה זו נקרא אבא רחוק כנו' (ט) :

קונה הבר' (י) עתה נכנסין גי' דאבא בריש דז"א ויורדין ג' פרקים אמלציות במקומם הראוי להם שהם חגי' דז"א. גם יורדין ג' פרקים תחתין במקומם שהם נהי' דז"א. ועתה נשלמו כל המוחין דאב' ודאימא' לנכנס במקומם כל אי במקו' הראוי לו וזה רמז קונה הכל כי עתה כבר נגמר לקנות ולהעשות הכל לגמרי. גם תכין כי קונה הכל הוא גי' רי"ו שהם גי' פ"ב והם ג' הויות דמילוי ע"ב דיודין (ד) והם בחי' ג"ר דאבא שהם ג' הויות דמילוי יודין שהם בגימ' קונה הכל כי אלו הם מוחין ממש אבל ג' אמלציות היו ג' הויות פשוטות לפי שלא היו מוחין ממש ולכן נרמזו במלת גומל ושלש תחטות לא הוזכרו אפי' בבחי' הויו' פשוטות רק בסוד מלוי הויות בלבד שה"ם אלהי אברהם כו' כנ"ל

ועכשיו ירדו במקומם שהם חגי' דז"א ואינם יורדים תיכף אמנם נוסעים ב' מסעות הא' נוסעים אל הגרון דז"א וזה תכין במלת האל כדמיון שביארנו במוחין דקטנות. ואח"כ נסיפה הב' היא במקומם האמיתי שהם חגי' דז"א וזה תכין במלת הגדול הגבור והטורא שהם חגי' דז"א וזה ממילא ג"כ הג' תחטות שעדיין היו עומדים כאן הנה עתה הם יורדים למטה במקומם שהם נהי' דז"א והרי עמר ונשלם תיקון המוחין דגדלות דמלך אימא. גם תכין להוריד המוחין דקטנות ג"כ מסע ב' אל מקום ג' האמלציות כנו' ואמנם כאשר תכין בבחינת המוחין דגי' האמלציות תכין בסוד האר' הרמוזה כאן בסוד ר"ת הגדול הגבור והטורא ה' יתירה בכל סיבה לרמזו שהם מוחין דאימא הנק' ה' עלאה היורדת אל ג' אמלציות הנקרא גדול ולא הגדול וזהו הגדול ר"ל ה' גדול פי' מוח החסד מן אימא הנקרא ה"א וגם יורדת בחסד דז"א הנקרא גדול וזהו הגדול וכן ע"ד יתבאר הגבור והטורא. וכאשר תכין בבחי' המוחין דקטנות אז תכין בסוד ג' ההי' דאלהים דקטנו' בג' מילויים היורדים כאן במלת גדול גבור נורא וכמו שנבאר במלת האל ה' אל כי מפני שאין שינוי באלהים דמוחין דקטנות אלא בהי' שבהן לכן לא נרמזו כאן אלא ההי'. וזהו הגדול ה' גדול הגבור ה' גבור הטורא ה' נורא גם תכין כי הה"ח דמלך אימא הם עתה מתחילין להפשט בוק דז"א ועתה נחשטו הג' מהם והם הגדול הגבור והטורא שהם חגי' דז"א. גם תכין שעתה נחשטו הג' אמלציות עלמם של ז"א בבחי' הכלי והגוף עלמו וזלתי המוחין הנכנסי' בהם וענין זה הוא בסוד ההגדלה שביארנו לעיל איך ע"י ארחס ג' פרקים דאימא הנכנסים בהם הם נעשים מדה שלימה ובאותו י' יתירה שבמלת והטורא תכין כי הנה יסוד דאבא הוא ארוך מיסוד דאימא ותכין שעתה אשר נכנסו ג' תחטות דאימא (ה) כבר נכנסו התחלת קלה התחון דיסוד דאבא ליכנס והארחתו יורדת ומגעת דרך קו האמלצי עד הס"ת דז"א וזה נרמז באות ו' של והטורא וע"י זאת ההארה כבר יש בה כח להתחיל אח"כ תיקון הטורא דז"א בסוד ה' בחכמה יסוד ארץ ולכן אחר ו' דוהטורא אנו אומרים **אל עריצין פי'** כי עתה לריך לתקן ג"כ מקום החזה דז"א המגולה כי יש בו שינוי ממה שיש בשאר חלקי הס"ת המכוונים כי כאן מתגלה היסוד דאימא וכוסף בו אור גדול בין לז"א בין לטובי' והנה מן החזה דז"א מתחיל ראש בנין יעקב ורחל. וממלא כי שלש הארות אנו נריכין להמשיך. האחד לת"ם ז"א עלמו והב' לכתר דיעקב והג' לכתר דרחל לפי שמן החזה דז"א עד סיוס כל הס"ת דז"א הוא שיעור גובה כל הכתר דיעקב מלך פנים דז"א. והכתר דרחל מלך אחור ז"א. ותכין תחלה כי ע"י גילוי היסוד דאימא ניתקף אור בז"א עלמו בבחי' האורות היוולאים ופוגעים זה בזה ומכים זה בזה ויולאו הארחס והכאחם היא באופן זה. תחילה תכין כי יו"ד פעמים ה"א הוא בגי' ק"ך והיא הכאחם החכמה דז"א צבינה שבו (ג) ומוליאה ק"ך אורות. ואח"כ מכה הואו בהא והוא בגי' ע"ח שהם ואו פעמים ה"א ואם תחבר שניהם ביחד ק"ך ועי"ת יהיו בגי' אל עליון (ג) ולפי שהוא בחי' הס"ת דז"א עלמו אשר בחי' זו היא הויה דמ"ה דאלפין ולכן הכאה זו היא בהויה דמלוי אלפין כנו'. אח"כ תכין להמשיך אור אל יעקב לעשות הכתר שלו. וזה תכין במלת אל. אח"כ תכין להמשיך לעשות הכתר דרחל במלת עליון וגמלא שבתחילה תכין להמשיך הארחס ז"א בב' תיבות אל עליון אח"כ תחלק אור זה לז' אל יעקב שהוא זכר ואחוריו עליון לרחל לפי שהיא מקבלת בתחיל' כל האורו' ואח"כ מחלקם אל יעקב ורחל והענין הוא כי עתה בזה המקום נתגלה היסוד דאימא ויולא אורו לחון בגילוי גדול ולכן יש עתה כח להוליא פרלוף יעקב ורחל מאן ולמטה וטוע' כי אימא היא הויה דמילוי ס"ג. והנה בחי' הפנים של הויה זו לוקח יעקב לפי שצומד במקום לך הפנים דז"א והוא בחי' שם יי"א שבהויה דס"ג כנודע והוא בגי' א"ל. ואינו לוקח כל ההויה דס"ג לפי שיעקר אחיות יעקב הוא ביסוד דאבא המתגלה עתה. ואף על פי שעדיין לא נכנס עכ"ז כבר רמזנו בחי' הארחתו באות ו' של והטורא כנ"ל. וע"י הארה זו יוכל יעקב ללאת אעפ"י שעדיין לא נכנסו המוחין דמלך אבא לגמרי ולכן לריך יעקב לקחת קלה הארה מן אימא ולא כולה רק קתה שהוא שם יי"א מן הויה דס"ג כנו'

חזרות וביאורים: (א) דאבא כנ"י: (ב) טיין ח"ה דנ"י ע"ב: (ג) א"ש עם הכולל: (ד) פ"ח ס"ג משער העמידה: (ה) חו"ה דמ"ה י"ע: (ו) טיין חו"ה דמ"י פ"ח עו"ה דנ"ד פ"א: (ז) א"ש עם הכולל: (ח) ע"ה כנללים ס"י י' עה"פ ד"ם פ"א: (ט) פ"ח של"ה פ"ד י' פ"ח ס"ד משער העמידה

מכיל דכתיב אך טוב וחסד ירדפני כו' והענין הוא כי היסוד הוא
הוא הויה דמלוי יודין הוא ב'ג' חסד וכולו הוא מתפשט ויואל אל
יעקב חוץ מחשבון טוב דלא התפשט ושאר גנוז חוץ יסוד
דז"א:

והנה אם תסיר חשבון הכל' מן ע"ב ישאר ב'ג' טוב והרי נמצא
אך האורות שהם כמספר הכל יתיגים אל יעקב והשאר
הם ב'ג' טוב והם גנוזים ללדיקים שהם לדיק ולדק ר"ל ללודק זוג
ז"א הנקר' ישראל עם רחל כי גם אז יש זוג מבחי' חו"ג דאריא
(טו) ונמצא כי אז בזווג הוא נכנסים ברחל ג' יסודות יסוד דאב'
ויסוד דאימא ויסוד דז"א המלבש את שניהם בתוכו וזהו הטעם
שתבאר אלליו כי הזוג דז"א שהוא הזוג ישראל עם רחל הוא
עליון מחד ואינו נעשה רק ביום שבת כמשי"ח במקומו. גם תכין
כונה כוללת לשלשתן במלת הכל והוא כי עתה יש בחי' ה' ליעקב
וביאר ענין ה' זו אני מסופק אך שמעתי ממו"ל כי שמעתי
מאדם אחד ששמע ממו"ל שפנינה הוא כי בחילה היו לו ב'
מוחין הנק' חסדים טובים כג"ל ועתה להיות שנכנסו ג' מוחין
עלאין לכן עתה לקח הארה (ו) מהם ונמצא שיש לו ה' הארות .
אבל מה שנלע"ד ששמעתי ממו"ל הוא באופן זה והוא כי הנה
יעקב לוקח הארת מן אר"א ומן אבא לוקח ג' מוחין שהם חב"ד
אבל מן אימא אינו לוקח אלא הארת ב' מוחין בלבד לפי שכש"כ
דעתן קלה כמשי"ח באות כ' של הכל. ונמצא שחמש הארות לקח
יעקב. ואות כ' של הכל תכין זה אל רחל. כי הנה עתה לוקחת
ב' מוחין בשלימות' משא"כ במלת גומל חסדים טובים כג"ל לפי
כי עתה שנגמר אבא ליכנס נמצא כי עתה המוחין שלה הם
בשלימות'. והנה הם שני מוחין בלבד שהם חו"ב שבה כי דעת אין
בה ולא נשאר לה רק הג' וה"ם ה' הויות שעולים ב'ג' ק"ל בסוד
דז"א ולא נשאר לה רק הג' וה"ם ה' הויות שעולים ב'ג' ק"ל בסוד
נשים דעתן קלה ככו' בזהר פ' שלח לך ובאות ל' מן הכל' תכין
אל הג' מוחין עלאין דמדד אבא הנמשכין עתה ב"א כג"ל . גם
תכין כי הנה גם יעקב הוא דבורא ויש בו בחי' דיקנא קדישא
ולריך לתקן בו דיקנא זו במלת קונה הכל שהוא ב'ג' רי"ז שהוא ב'ג' אל
אלף למד ונודע שהתיקון הא' דיי"ג תיקוני דיקנא הוא אל כמשי"ח
אל רחום ומכון כו' והוא ע"ד מש"ל במל' האל שהוא תיקון דיקנ' דז"א:
וזהר חסדי אבות (ז) הנה כבר נתבאר שעשיתו כחב"ד
ליעקב ורחל באופן זה כי ב' השלישי'

המגולים התחונות שבת"ח דז"א הם בחי' שני הכתרים ליעקב
ורחל. וב' פרקין עלאין דגיה הם חו"ב שלהם לשניהם והיסוד הוא
הדעת לשניהם ועתה מן שני פרקין האמצעים דגיה דז"א ומן
העטרה דיסוד דז"א נעשית חגי"ה ליעקב ולרחל וזה נרמז באומרו
וזהר חסדי אבות (ח) ויען כי כולם נכללים בחסד נק' חסדי אבות
גם פי' ב' לפי שהאבות הם הגי"ח ומגי"ח הם בנייהם שלהם ונקר'
חסדי אבות ר"ל חסדים הנמשכים מן הגי"ח הנקראים אבות ויען
כי כולם נכללים בחסד נק' חסדים גם הם. ואמנם יעקב הוא
מדד פנים דז"א ע"י אור דאבא ורחל מדד אחר דז"א ע"י אור
דאימא ולכן תכין במלת וזהר שהוא ב'ג' הויה דע"ב דיודן דאב'
ואינה דיודן באימא ושניהם ב'ג' זוכר :

ומביא גואר לבני בניהם כאן תכין לעשות שלשה
אחרונות שהם נה"ד דיעקב
ורחל מן ג' פרקין תחאין דנה"ד דז"א כנודע ותכין באומרו לבני
בניהם שהם גיה הנעשים עתה ליעקב ורחל והענין מבואר עם
הכל כי ג' חב"ד נקר' אבות כי ה"ם אברהם יצחק ויעקב כמב'ו
לעיל במלת אלהי אברהם כו' והג' אמצעיות חגי"ח הם בנייהם שלהם
ונקר' חסדי אבות כג"ל שהם חסדים נמשכים מן האבות ככו' והג'
אחרונות נה"י נק' בני בניהם של האבות הנו' ובמלת גואל תכין אל
היסוד דיעק' ורחל לפי (ט) שהיסוד הוא נק' מגדל הפורח באויר לפי שאין
כנגד היסוד דיעקב ורחל שום אמצעי' ב"א כנודע גואל וביא גואל
לבני בניהם כי הוא הבאה ממש משא"כ בשלשה אמצעיות
שלהם שיש להם אחיזה כנגדם ב"א ולכן לא נאמר בהם אלא לשון
זכיר' כמ"ש וזכר חסדי אבו' כי היא זכיר' אל מה שכבר היה במיא'ו
(י) ונודע כי סוד גאולה הוא ביסוד אבל היסוד דרחל איננו שגם בו
שייך לשון גאולה עכ"ל תכין באופן אחר והוא במה שנודע כי נקוד'
ליון שבנקבה פטר רחם שבה הוא בחי' היסוד שבה והוא בחי' מס
סתומה שה"ם הרחם שבה העשוי בצורת □ סתומה בסוד כי לא
נתל'

כי מילוי אותיות הויה דע"ב דיודן הוא ב'ג' אלהי שהוא מ"ו .
גם תכין כי המוחין דאימא כשנכנסו הג"ר דאימא וירדו ג' אמצעיו'
למטה לא ירדו בפעם א' אמנם בתחילה ירדו אל הגרון במלת
האל. ואח"כ נסעו כפינה שנית במקומם במלת הגדול הגבור
והנורא ככו' והטעם הוא לפי שהגרון הוא מקום לר מחד וההאש
הוא רחב ואין כח אל המוחין לירד דרך הגרון שהוא מקום לר
בפעם א' ולכן בתחלה נוסעים כפינה האחת עד הגרון בלבד ומתעכב'
שם לסיבת היותו מקום לר ואח"כ ע"י מעשינו באומרו הגדול
הגבור והנורא נוסעים ויורדים למטה יותר והנה גם אלו דאבא
היה ראוי להיות כן שבתחילה ירדו אל הגרון אותם ג' אמצעיות
דאבא ואח"כ ירדו בחגי"ת דז"א :

אמנם אין הדבר כן אלא שפעם אחד יורדין עד חגי"ת דז"א
וזה נרמז במלת קונה הכל כי הכל נגמר ברגע א' ובכסיע'
א' ואין לורך אל כפינה האחת כמו באימ' והטעם לזה הוא כי עתה
אנו מטוררים את האור העליון דמזל' עלאה קדישא (א) דאריך
שהוא תיקון י"ג של וקנה שהוא אותיו' קונה ממש וע"י אור גדול
הנמשך עתה מזה המול במוחין דאבא יש להם כח גדול לרדת
במרובה בכפינה א' ולא יטרך לב' מסעות וקרוב הוא שנאמר כי
זהו סוד ענין זוג במזל' עלאה עלמו וע"י הזווג ההוא נוסף אור
הכו' ואין להאריך בזה. וכבר הארכנו בזה במה שהודעתך כי
זוג אר"א במזל' אחללו וכו' שלהכניס שלשה תחתונות דאבא
הולך זוג במלת אלהינו ואלהי אבותינו כג"ל גם עתה יש זוג
אחר לפנין שלשה ראשונות. (ב) גם תכין לענין הג"ל כי ע"י מזל'
עלאה הנרמז במלת קונה ככו' נעשה יסוד דז"א הנקרא הכל
כמבואר אלליו בכמה מקומות אך נה"י דז"א הם באים תמיד ע"י
חוספת ולכן המיו' נחאזים בהם ואלו הנה"י ה"ם תחום שבת לפני
שחמיר באים מחדש לכן לאור עליון דאריך ולזווג שלו כפי
כדי לתקן ולהאילי את הנה"י דז"א ולכן נרמז כאן אריך
ב"פ הא' היא במלת אל עליון (ג) שה"ם הכתר הנו' דאריך ונקר'
אל עליון אשר ע"י נגמלים חסדים טובים שהם הנה"י דז"א שהוא
מוציאם יאחם לחוץ ומגלה אותם כענין ויגמול שקדים. וגם נרמז
שנית במלת קונה הכל כי הוא קונה בסוד וקנה בסוד מזל' עלא'
דיקנא דאריך אשר הוא מוציא את הכל שהוא היסוד (ד) ככו'. גם
תכין במלת הכל כי כל ב'ג' חמשים שהוא כללות החמשה חסדים
הנמשכים ביסוד דז"א וכל אחד לכול מעשר כנודע. וגם מתפשט'
ויורדים בתוכו והיא ללורך רחל נוקבא דז"א וזה נרמז במלת הכל
ה' לנוק' כל ליסוד עלמו דז"א וכל מליאות התפשטו' זה החסדים
ובבורות אלו הם ביסוד עלמו גם תכין כי עד עתה לא היו
ביעקב וברחל רק ב' מוחין מניה אבל עתה אשר נגמרו וירדו
כולם במקומם אז נעשה מוח הדעת ביעקב מן היסוד דאבא שנכנס
עתה למטה והיסוד הזה נק' כ"ל כנודע כי כל בחי' כל הוא ביסוד.
גם נעשית מוח הדעת ברחל מן הנה"י דאימא הנרמזים באות ה'
מן הכל כנודע וכבר נודע כי מקום הדעת דיעקב ורחל הוא כנגד
היסוד דז"א אמנם הדעת דרחל אינו רק בסוד דעתן של נשים
קלה (ה) כמבואר אלליו בהרבה מקומו' ובפרט בדרוש תפילין
דר"ח. גם תכין כי כל זה שביארנו שנמשך ליעקב ורחל הם באופן
זה כי מן הארות דאבא נמשכות ליעקב והארות דאימא לרחל
ולכן תכין מלת קונה ברחל שהוא ג' אהיה דמלוי יודין שהוא הנק'
ללס דז"א מדד אימא ומלת הכל ביעקב שהוא אבא הויה דמלוי
יודין שהוא ג' ע"ב. וכבר נודע כי בחי' האור שקדם לעולם
שאחז"ל הנה הוא בחי' היסוד דאבא אשר היה מאיר מסוף העול'
עד סופו שהוא כפי היסוד דז"א ויואלת הארתו מפי היסוד אור
גדול מאד ואח"כ גנוז הקב"ה ללדיקים ר"ל בתוך היסוד הנק' לדיק
ושם הוא מתלבש ונגנו בתוך היסוד ההוא דז"א ושם נקרא בסוד אור
זרוע לדיק. ואומרו שהיה מאיר מסוף העולם ועד סופו ר"ל כי
הוא מתפשט ומתגלה ב"ק ז"א הנקרא עולם ואח"כ גנוז תוך היסוד
דז"א . והנה כאשר יולא אור מזה היסוד דאבא כדי להוילי כנגדו
פרטוף יעקב כנודע אין כל האור שלו יולא להיותו עגום עם
אמנם נשאר בתוך היסוד דז"א כמנין טוב גנוז שם וז"ם אך טוב
וחסד ירדפני כל ימי חיי כו' הנו' בפ' תרומה בדי' קס"ח ע"ב
וז"ל אמאי אקרי טוב ואמאי אקרי חסד טוב איהו כד כליל כולא
בגויה ולא אחפשט לנחתא לנחתא חסד כד נחתא לנחתא ועביד טיבו
עם כל בריין בלדיקי וברשיעי' ולא חייש ואטיג דדרגא חד הוא

דגרות וביאורים: (א) דיקנא דאריך: (ב) עו"ת דג"ר פ"ח: (ג) כפי"ח הנוסח שהיא א"א שהיא הכתר המקרא אל עליון: (ד) דז"א: (ה) פי' שאין לה רק ה"ג
שהוא גי' ק"ל ועיין לקמן: (ו) גם מהם: (ז) פ"ח ספ"י משער העמידה: (ח) כי חגי"ת נקראו אבות (כ"י): (ט) ולפי. וכן הוא בפע"ח: (י)
אמנם תכין כי יסוד נקרא גואל כי ביסוד הנאולה אך היסוד של רחל כו':

[סד:]

חֲסָדִים

להמשיך ב' חסדים נצח והוד דאימא לנצח והוד דז"א (O)

יהוה

לג' כלי הוד דז"א

אדנִי

א צבאו צבאות

אות

יהוה

לג' כלי נצח דז"א

יהוה

צ צב צבא

צבא

טוֹבִים

לעשות חו"ב דיעקב מהארת נו"ה דמוחין דאבא שבחו"ג דז"א לפני פ"ע דנו"ה דז"א

**אֱהִיָּה
יהוה**

יוד ה' וי' ה'

ג' כלי בינה דיעקב

אלף הה יוד הה

אֱהִיָּה

א, אה, אהי, אֱהִיָּה

**אֱהִיָּה
יהוה**

יוד ה' וי' ה'

ג' כלי חכמה דיעקב

יוד הא וו הה

יוד, יוד הא, יוד הא וו, יוד הא וו הה

י, יה, יהו, יהוה

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

[העתקה מסידור היר"א ח"א עמוד 615 ד"ה סדר (מובא גם בסידור של הרב הדא"ה עמוד 337), בתוספת נופך עפ"י מו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטייה שליט"א (*)]

סדר בנין ותיקון פרצוף האחור דרחל בעמידה, שעדיין היא עומדת בבחינת נקודה כלולה מעשר נקודות, שהם [אותם י"ס דמלכות, נחלקו ונעשו] העשר מלכיות די"ס הראוים לה. ועתה [ע"י אטב"ח] צריך להוסיף על כל נקודה [שרשית] ט"ס, לעשות מכל נקודה פרצוף אחד [היינו שכל ספירה תהיה שלימה ב"ס פרטיות שבה], ויהיו עשרה פרצופים שוים זה את זה בשוה מן הטבור דז"א ולמטה [ע"ח סוף פ"ו משער י"ט].

○ קשה לפי השד"ה (פא"ה דף ש' ע"א), שהרי כל מוח נכנס וחסדו עימו, היה צריך להיות בהגדול-הגיבור-והנורא. עי' הגהה בתיבת הגדול, בהמשכת חסד דחסד.

✻ כוונות האטב"ח מעודכנים לפי הבנה חדשה בישיבה, בעיקר עפ"י מבוא שערים דף נ"ב ע"ג-ד', דרוש ז' (ד' בחינות גורמי הגדלה: מוחין - חו"ב, חו"ג, לבוש נה"י דאימא, לבוש נה"י דז"א). כלומר, בחינות אלו אינם ניתנים לנוק', אלא גורמים לבחינה נוספת שכנגדם להינתן לנוק' (בחי' הגימטריא דמ"ה וב"ן דמוחין דאימא, שהרי בחי' האותיות נשארות בז"א). ועצם ההגדלה (השלמה ליי"ס פרטיות דכל אחת מי"ס דרחל) תבוא מחלקי בירורי אורות דמ"ה וב"ן דחלקה, כמסודר בסידור היר"א ח"א 615 והלאה. וכן עי' עץ חיים שער המוחין פ"ט, ח"א דף ק' ע"א-ד', בענין בנין הנוק' באטב"ח הנעשה ממ"ה וב"ן דמוחין דאימא. ועי' גם בחסדי דוד תוך אות ק"כ, דף נ"ו ע"ב ד"ה אח"כ (הראשון).

להמשיך הארה [מפ"ת (יר"א)] דנו"ה דמוחין דאבא [שבחו"ג דז"א (יר"א)], לפ"ע דפ"ת דמוחין דאימא, שבפ"ע דנו"ה דז"א, לתת בהם (במוחין דאימא) כח לתקן חו"ב דרחל

לתת כח מנו"ה דמוחין דאבא

הארה דהוד דאבא

אֱהִיָּהּ
יְהוָה
יְוֹד הִי וְיָן הִי

הארה דנצח דאבא

אֱהִיָּהּ
יְהוָה
יְוֹד הִי וְיָן הִי

לנו"ה דמוחין דאימא

[סה.]

אֱהִיָּהּ
יְהוָה

אֱהִיָּהּ
יְהוָה

[ג'ז]

[ב'ז]

וגם להמשיך הארה מהוד דאימא (לבוש) שהוא הוי"ה בקבוץ, וגם [הארה] ממוח הבינה שבתוכו שהיא הוי"ה בקבוץ [להוציא כנגדו ספ"י חו"ב דמ"ה וב"ן], לתקן חו"ב [פרטי, דבינה] דרחל.

ועל ידי הארת החסד דהוד (או"ח^(O)) שהיא הוי"ה בקבוץ (שנמשך בתיבת חסדים), להגדילה [משאר בירורי אור' דחלקה, עם המל'], ויהיו י"ס [פרטי דבי' דרחל]^(א)

להמשיך ממוח חכמה דאימא שבפ"א (עליון) דנצח דז"א שהוא הוי"ה בחיריק, [הארה להוציא כנגדו ספ"י חכמה דמ"ה וב"ן], ולתקן חכמה [פרטית, דחכמה] דרחל. ועל ידי הארת החסד דנצח (דאו"ח^(O)), המגדיל דז"א שהוא הוי"ה בחיריק (שנמשך בתיבת חסדים), להגדילה [משאר בירורי אורות דחלקה, עם המלכות], ויהיה י"ס [פרטיות דחכמה דרחל]

† (הגדלה)

‡ (נקודה שורשית)

† (הגדלה)

‡ (נקודה שורשית)

ממוח בינה דאימא
שבפרק א' דהוד דז"א

אֱלֹף הִי יוֹד
אֱלֹף הִי יוֹד
אֱלֹף הֵא יוֹד
אֱלֹף הֵה יוֹד

ממוח חכמה דאימא
שבפרק א' דנצח דז"א

יְוֹד הִי וְיָן
יְוֹד הִי וְאוֹ
יְוֹד הֵא וְאוֹ
יְוֹד הֵה וּוֹ

[הוד] (מים מגדלים-או"ח) [מוח בינה (בהוד)] [לבוש הוד (דאימא)]

יְהוָה

יְהוָה

יְהוָה

[נצח] (מים מגדלים-או"ח) [מוח חכמה (מלבוש בנצח)]

יְהוָה

יְהוָה

ג' כלי בינה דרחל

אֱלֹף הֵה יוֹד הֵה
אֱהִיָּהּ
א אה אהי אהיה

ג' כלי חכמה דרחל

יְוֹד הֵא וּוֹ הֵה
יְוֹד. יְוֹד הֵא. יְוֹד הֵא וּוֹ. יְוֹד הֵא וּוֹ הֵה
יְיָ יְהוָה יְהוָה

○ עיין ע"ח ח"ב דף ט"ז ע"ג הגהת השמ"ש אות א', דף י"ב ע"ג, דף נ"ד ע"א. מבו"ש דף נ"א ע"ב.

שה"ק דף פ"ב ע"ב.

עיין בהקדמות מו"ר הרה"ג רבי מרדכי עטייה שליט"א על אטב"ח, בענין ב"ח - ג"ז, מוזכר שהאור חוזר דנו"ה הוא המגדיל. ועי' שם גם בענין לבוש הוד דאימא, שלכאורה היה צריך להיות שם קמ"ג ולא הוי"ה פשוטה.

א. עיין בשער הירח דרוש ד'.

חיצוניות דפנימיות (כלים חיצוניים)

כיון להמשיך נו"ה דאו"פ דאו"א לפרצוף הפנימי דחיצוניות דפנימיות דנו"ה דז"א,

**אהיה אהיה
 יהוה יהוה**

להוד דפרצוף הפנימי
 דחיצוניות דפנימיות דז"א.

**אהיה אהיה
 יהוה יהוה**

לנצח דפרצוף הפנימי
 דחיצוניות דפנימיות דז"א.

ומפ"ע שבהם להמשיך או"מ לחו"ב דיעקב ורחל (O)

לג' כלי בינה דיעקב ורחל
**אלף הה יוד הה
 אהיה
 א, אה, אהי, אהיה**

לג' כלי חכמה דיעקב ורחל
**יוד הא וו הה
 יוד, יוד הא, יוד הא וו, יוד הא וו הה
 י, יה, יהו, יהוה**

סידור תפלה להרש"ש

חסדים פנימיות דפנימיות

להמשיך צ' חסדים דנו"ה דאי' לנו"ה דז"א

יהוה

לג' כלי הוד דז"א

צ צבא צבאות

צ צבא צבאות

צ צבא צבאות

יהוה

לג' כלי נלח דז"א

יהוה

צ צבא צבא

צבא

טובים

לעשות חו"ב דיעקב מהארת נו"ה דמוחין דאבא שבחג"ה דז"א לפני פ"ע דנ"ה דז"א.

אהיה

אהיה

יהוה

יהוה

וד י י י

וד י י י ג' כלי חכמה דיעקב

יוד הא וו הה

יוד יוד הא וו הה

יוד הא וו הה

י יהו יהו יהוה

ג' כלי בינה דיעקב
אלף הה וו הה
צ צבא צבא

דאימא

להמשיך הארה דנו"ה דמוחין דאבא לפ"ע דפ"ה דמוחין שבפ"ע דנו"ה דז"א לתת בהם כח לתקן חו"ב דרחל. להמשיך ממוח חכמה דאימא שבפ"ה דנלח דז"א שהוא הויה בחיריק ולסקן חכמה דרחל וע"י הארת החסד דנלח דז"א שהוא הויה בחיריק להגדילה ויהיה י"ס. וגם להמשיך הארה מהוד דאימא שהיא הויה בקבוצן. וגם ממוח הבינה שבחוכו שהיא הויה בקבוצן לתקן בינה דרחל וע"י הארת החסד דהוד שהיא הויה בקבוצן להגדילה ויהיה י"ס (א)

נו"ה דמוחין דאבא

אהיה

אהיה

יהוה

יהוה

וד י י י

וד י י י

אחיה

סידור תפלה להרש"ש

סה

אהיה
יהוה

ממוח בינה דאימא
שפ"א דהוד דז"א

אלף הי יוד
אלף הי יוד
אלף הא יוד
אלף הה יוד

יהוה יהוה יהוה

ג' כלי בינה דרחל

אלף הה יוד הה
ה י ה
א אה אהי אהיה

אהיה
יהוה

ממוח חכמה דאימא
שפ"ק א' דגלח דז"א

יוד הי ויו
יוד הי ואו
יוד הא ואו
יוד הה וו

יהוה יהוה

בח ג' כלי חכמה דרחל

יוד הא וו הה
יוד יוד הא
יוד הא וו
יוד הא וו הה
י יה יהו יהוה

חילוניות דפנימיות

יכוין להמשיך כו"ה דאז"פ דאז"א לפר' הפנימי דחילוניות דפנימיות דנו"ס דז"א
ומפ"ע שבהם להמשיך או"מ לחו"ב דיעקב ורחל.

אהיה אהיה
יהוה יהוה

לבוד דפרלוק הפנימי
דחילו' דפנימיות דז"א

אהיה אהיה
יהוה יהוה

לגלח דפרלוק הפנימי
דחילו' דפנימיות דז"א

או"מ לחו"ב דיעקב ורחל

ג' כלי בינה דיעקב ורחל
אלף הה יוד הה
ה י ה
א אה אהי אהיה

ג' כלי חכמה דיעקב ורחל
יוד הא וו הה
יוד יוד הא
יוד הא וו
יוד הא וו הה
י יה יהו יהוה

חסדים

יכנין להמשי' חסן בג'ה דפ' נהי דדעת התחתון עם צ' חסדים התחתונים שבהם לחסן בג'ה דנהי
דפ' לוק נהי (חסנת דחכמה דכתר דבינה דפ' דפ' ")

להמשיך חסד ה' להוד דז"א

להמשיך חסד ד' לנלח דז"א

יהוה

יהוה

טובים

יכנין לשנת חוב לפ' דפנימו' דפ' דיעקב מהארת חסן בג'ה דנהי דצ' לכלס דמנו דאבא שבהחן
בג'ה דחסנת דפני פ' דנהי דז"א ")

אלהינו יוד יהוה
אלהינו יוד יהוה

יוד יהוה ון יהוה
יוד יהוה ון יהוה ון יהוה

סדר בטן ותיקון פ' האחור דחל בעמידה שטדיון היא עומדת בבה' נקו כלולה משער נקו שהם
השער מלכו לים המאים לה (עשה כריך להופיף עב נקו טס לעשות מכל נקו פ' א' ניהו י
עשה פרלו' שנים זה האת זה בשנה מן הטבוב דז"א (מטו' מש"ט) "

יכנין להמשי' הארה מחסן בג'ה דנ' דמנו דל' לכלס דאבא שבהחן בג'ה דחסנת דז"א לפ' דפ' דפ' דפ'
לכלס לאי' שדפרקין ש' דנהי דז"א לתת בהם כח להוסיף ולתקן כנגדם מחסור ב' פרלו' חוב -
דמה' ובן דפ' דלח' דפ' דחל כח' כלול מ'ס דמה' ובן אשר ככר יש ככלא' פ' המל שבו והוא
באופן זה "

ג'ה
לפ' בינה דרחל

בח
לפ' חכמה דרחל

יכנין ש' הארת חסד שבהחן דז"א
להמשיך הארה מהוד לכלס דצ' דאימא
וגם הארה ממונה הטובה שבתוכו פ' א'
דמור דז"א להאפיא כנגדו פ' חוב דמ' -
ובן לפ' הטובה דרחל (שור ז' פ' א' חרות
משאר חלקי בינורי אורות דמה' ובן דחלקה
ועם המל שבה נשלים לים דמה' ובן דפ' בינה
דרחל "

יכנין ש' הארת חסד שבהחן דז"א להמשי'
ממונה החכמה שצ' א' דנלח דז"א הארה
להוסיף כנגדו פ' חכמה דמה' ובן לפ' -
החכמה דרחל ושור ח' פ' א' חרות משאר
חלקי בינורי אורות דמה' ובן דחלקה
ועם המל שבו נשלים לים דפ' חכמה -
דמה' ובן דרחל "

כה והארת פת נכח והוד ראבא

אֱתֵיבָה
וְדִי לִי דִין

אֱתֵיבָה
וְדִי לִי דִין

ע"י הארת החסד דהוד עם הארת הוד נלכס
עם הארת מנח בינה דתימא

הארת החסד נכח עם מנח חכמה דתימא

חֲסֵד דְהוּד
אֱתֵיבָה
יְהוָה

חֲסֵד דְנִכְח
אֱתֵיבָה
יְהוָה

ג' כלו בינה דנכח
אֱתֵיבָה
יְהוָה

ג' כלו חכמה דנכח
אֱתֵיבָה
יְהוָה

חיצון רפנימיות

להמשיך ננה דא"פ נא"ח לננה דפ"ר הפנימי דח"א דפ"י דח"א ומופ"ט סבה להמשי' אומ' לח"ב דישק"ב
(נכח " חוד דא"פ דא"ח

אֱתֵיבָה
אֱתֵיבָה
יְהוָה

אֱתֵיבָה
אֱתֵיבָה
יְהוָה

אֱתֵיבָה
אֱתֵיבָה
יְהוָה

אֱתֵיבָה
אֱתֵיבָה
יְהוָה

(ט' דספ"ו דכ"ג ע"א)

קונה הכל יכנין להעלות מתדון פנקין שלחין דיסודות דפ"ר ח"ב וח"ג דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן דפ"כ
חכמות דבינות דיספנות כחשט וכחורה דפ"ר חכמות לחכמות דיספנות וכ' כלמי סוגסי
הה' גב' וכללותם וכללות כללותם ולהשאיר רשומם למטה במקומם ולהעלות סוגסם למ"ן ב"ן דמ"ה
וב"ן דב"ן דא"ח יכנין לזווג את התרין מזלין נכח ונקח דיקנא דא"ח ולהמשיך אונ' גדול ממזל ונקח
לדשנת דא"ח ואז מזווגים א"ח אפ"ה יורה יורה ונ"מ דב"ן דא"ח יכנין להמשי' אלס דמ"ה דה' גב'
אחרות חדשות וכללותם וכללותם כללותם' וגם מ"ב"ן דמ"ה דאבא יכנין להמשי' אלס דמזרחין ~
דה' גב' אחרות חדשות כגוד הראשונות וכללותם וכללותם כללותם והם נקראים חסדים בשוק
אתם

יכוין להזכיר ולהוכיח הכפל שהוא אור החומר והפדים דנתי טעמו לפימות לישקות . שתה
 יכוין להזכירם למקומם לנה' לז"א "

יהודה
 ג' כלי מצד לז"א

צבאו צבאות

להמשיך גש' אור' חסד' דהור' לבינה
 דמק "

יהודה

ג' כלי בינה דמק

אלהינו אלהינו

ומשם ימשיך הארה הנסת' שבהם לבנו' והור'

להמשי' מיוסוד לז"א הא' שהם ה' הנינו'
 לדעת דחל' השומר מאה' כנגד פ"א דיסוד
 לז"א יוכינו להוציא ולתקן הפ' השלול' לפר'
 הדעת דמ"ה וכן דחל' מכה קיבול' ההב' הנד'
 ושגד' דספ' אסנות מסאר חלקו' בימור'
 אגרות דמ"ה וכן דחלקה' ועם תמל' שבו נעלס'
 ל"פ דמ"ה וכן דפר' הקצית דחל' "

יהודה יהודה יהודה
 ג' כלי דעת דחל'

יהודה יהודה יהודה
 יוד יוד יהוה יוד יהוה יוד יהוה וואו יהוה
 יוד יוד יהוה יוד יהוה וואו יהוה וואו יהוה

אל אלהי אלהינו

רחום והגון ארך אפים ורב חסד ואמת נוצר חסד לאתלים נושא עון ופשיע
 וחטאתה ונקיה "

זוכר

יהודה
 ג' כלי מצד לז"א

צבאו צבאות

להמשיך גש' לאור' הנכח' דחסדים לחכמה
 דמק "

יהודה

ג' כלי חכמה דמק

יהודה יהודה יהודה
 יוד יוד יהוה יוד יהוה וואו יהוה וואו יהוה
 יוד יוד יהוה יוד יהוה וואו יהוה וואו יהוה

ומשם ימשיך הארה הנסת' שבהם לחסד נכח'
 דמק " (ש' ל' פ"ה)

לתקן דעת לפר' פתמיו' לפנ' דישקב לפני פ"ע
 דיסוד לז"א ולהמשיך בו חשבון הכל משם ע"ב
 דיסוד לאבא' ולהמשיך מיוסוד היז' לאבא' היה'
 לדעת הנז' דישקב "

יהודה יהודה יהודה
 ג' כלי דעת דישקב

יהודה יהודה יהודה
 יוד יוד יהוה יוד יהוה וואו יהוה וואו יהוה
 יוד יוד יהוה יוד יהוה וואו יהוה וואו יהוה
 ואל מלא ויהוה התקין הא' ואתיו לתקן שאר יג' "

וזכר חסדי אבות

פנימיות רפנימין
וזכר ג' עב וקפא לאור

יודיהי יודיהי
אלהיהי יודיהי

חיצוניו רפנימיות
להמשי אלפ מאור מנו לאבה הנמסד
ליסוד לזה לפסות הגת דישקב וחל

לתקן הגת רפנימיות רפנימיות דישקב ממנהין לאבא שהיא עב לפני הגת לכה דזא

ג כלי גבורה דישקב
אלהיהי יודיהי
אלהיהי יודיהי

יודיהי יודיהי
כלי ת"ת דישקב
אלהיהי יודיהי
אלהיהי יודיהי

ג כלי חסד דישקב
אלהיהי יודיהי
אלהיהי יודיהי

עתה יכנין להשאיר שורשי רב כעשה לנניק להמשי הארת ההג העליוני ממלכתי יסודות לאי זוא לחגת
סלה "ויכנין להמשי אור מנו דקפא לאי שבהגד דכה לזא לכויא ולתקן כנגדס מאה גפ חגרת
דחל כל א ככול מ"ס מבימורי אורות למה וכן דחלקה באופן זה "

חסד

יכנין להמשי ט"ס דמה וכן
ועם המל סבו נשלים לעשר
ספירות לפי החסד למה
וכן דחל "

גבורה
להמשי הארה מהו דאימא
שכפא דאד לזא להויא ספי
א דמה וכן וח ספי אחרו למה
וכן מבידוקי דחלקה ועם המל
סבו נשלים ל"ס לפי דגבו למה
וכן דחל "

ת"ת
יכנין להויא גס מאו גבו דת"ת ומאור
שורשי ב גבו למה טבה ו זס אחרות
מבידוקי אורות למה וכן דחלקה ושש
המל סבו נשלים ל"ס למה וכן לפי הת"ת
דחל ונניק המל שהיתה בו יכנין
להמשיכה ולהבידה ליסוד טבה "

י"ז

יודיהי

כ"ב
יודיהי

ל"ג
יודיהי

ג כלי גבורה דמק
אלהיהי יודיהי
אלהיהי יודיהי

יודיהי יודיהי
ג כלי ת"ת לנניק
אלהיהי יודיהי
אלהיהי יודיהי

ג כלי חסד לנניק
אלהיהי יודיהי
אלהיהי יודיהי

להמשיך חלק הרביעי הב אשלים אור החסד דת"ת לזא העומד עג הכתר כחל לתקן דת"ת סלה "

יודיהי יודיהי
יודיהי יודיהי
יודיהי יודיהי

ג כלי כתר דמק

ומביא נואל לבני בניהם

חיצו רפנימיות

להמשי' הפ מאור מנחין לאי הנמשך לסוד
זוא לעסוה נה' לפ' דיעקב דחל "

פנימיות רפנימיות

לתקן ענה לפ' דפ' דפ' דיעקב לפני נה' דנה' דוא
ויסוד מאור דאבא היולא תיסוד דנה' דוא "

ג כלי נכח דיעקב

יהוה
אלהי אלהי אלהים

ג כלי יסוד דיעקב

ישין דלת יור
ששש ששש

ג כלי הוד דיעקב

יהוה
אלהי אלהי אלהים

ויכין להמשי' הג' גבו התחתונות דנה' דנה' מיסוד זוא שבדעת דנה' ולהמשי' לתת שלה ולהשאייר סק
טועם ולחברם עם הגבו' השלישית שבדעת שלה ומכני האר' שלשת נעשה התת שלה יימשיך שארית דנה'
שלה והארת כללו ההג' ליסוד שלה יוכינן לעשות ולתקן ג פכ' נה' דמה' וכן דחל כ' כולל מ'ס מבידוני אמות

לפ' הניצח

יכין להו'א ג ספי' דמה' וכן מאור
פדק אחרנו נכח זוא

ומאור נכח דאי שבתוכו ומאור גבו'
דהוד בעבורה דקך הנכח "

ושטה ספי' אמות מבידוני אמות
דמה' וכן דחלקה ועם הגול' שבנ' שלם
ליס דמה' וכן דפ' נכח דחל "

דמה' וכן דחלקה באופן זה "

לפ' היסוד

יכין להו'א ח ספי' מבידוני
אורות דמה' וכן דחלקה ועס

המלכות שבנו ומלכות שירדה
בזמן התת' שלם ליס דמה' וכן

ופכ' היסוד דחל "

לפ' ההוד

יכין להו'א נקודה אחר
מהארת הוד זוא "

ונק' א מהארת הוד דאי שבתוכו
ועס נק' הגול' שבו חס ג נקודות

יכין לקב' נע' זה ביה ולכלול כ'א
מכונס והיו ט נקודות "

וטוד נק' א מבידוני אורות דמה'
וכן דחלקה ושלם ליס דמה' וכן
דפ' הוד דחל "

חס

ב גבו דנה' ופת' נכח זוא ונכח דאי
עס גבו דסוד ונק' הנכח סבה לתקן

נכח דחל כלולה מ'ס "

יהוה יהוה
לבוש מפת' נכח לז' "

יהוה
לבוש דפת' נכח דאימא

אלהי יורה
ג כלי נכח דחל

יהוה
אלהי אלהי אלהים

רה

להמשי' כללות' ההג' ונק' דפת'
דנה' לתקן יסוד דחל דלוד

מ'ס "

יהוה יהוה יהוה
מקודת התת' "

יהוה
יהוה ויהוה

ג כלי יסוד דחל

ישין דלת יור
ששש ששש

יהוה
אלהי אלהי אלהים

קמ

גבו דהוד והארת הוד זוא ודאי
שבתוכו ונק' הקוד סבה ולהכות

זה בזה לבנות ולתקן כוד דחל
מ'ס "

יהוה יהוה
לבוש מפת' דהוד זוא

יהוה
לבוש דפת' דהוד דאימא

אלהי יורה
ג כלי הוד דחל

יהוה
אלהי אלהי אלהים

למען

[סה:]

קוֹנֵה הַכֹּל

פנימיות דפנימיות

(א) יכוין להעלות שרשי הה"ג וכללותם וכללות כללותם מב' פרקין עי' דיסודות דישסו"ת שבדעת דז"א דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן, למ"ן לב"ן דמ"ה ולב"ן דב"ן דב"ן דאז"א (נשאר רשימו)

ה"ג דאימא		ה"ג דאבא (לפני חילוף)	
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
יְהוָה		יְהוָה	
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה

ולזווג ב' מזולין נוצר ונקא.

אלף יהוה יהוה יהוה יהוה יהוה יהוה

ולחמשיך אור גדול ממזול ונקא לדעת דאז"א ולזווגם.

זיווג אז"א	←	ונקה
יאההויה		אלף יהוה יהוה יהוה יהוה יהוה

להמשיך מזווגם ה"ג חדשות וכללותם וכללות כללותם דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן

ה"ג דאימא		ה"ג דאבא	
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
יְהוָה		יְהוָה	
יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה

ולחמתיק את הה"ג הישנות בה"ג החדשות. ולחמשיך כל העשרים גבורות הנז' לב' פרקין עילאין דיסודות דפר' חו"ב וחו"ג דפר' חכמות [דכתרים, דנה"י] דבינות (ובחזרה דחכמות) דישסו"ת, לחברם עם הרשימו שלהם והם יו"ד גבורות אחרות, והרי הם שלושים גבורות ממותקות. ולחמשיך כולם לדת"י דדעות דחו"ב וחו"ג דחכמה דכתר דנה"י דבינה דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן דז"א

א. כוונה זאת יש ס' שהיא כתובה ויש סידורים שאינה כתובה וכתב מו"ר הרש"ש ז"ל בספרו הקדוש נה"ש דכ"ב ע"א וז"ל: וענין עליית מ"ן דגבו' דאז"א בקונה הכל שנתבארו בדרוש עמון ומואב כבר אמרתי כי זה כמה שנים אני מכוין על פה מה שחנני ה' ית' עד שאכתוב העמידה כראוי ע"ש. ולפיכך סידרתי כאן ועל שאינה כתובה בכל הסידורים לא חששתי מזה לומר שאינה צריכה מטעם האמור והמעייין יבחר. יא"ה

פנימיות דפנימיות

(O) לזווג תרין מזלות נוצר ונקה דדיקנא דא"א

אלף יוד ה' ויו ה' ה'

ולחמשיך אור גדול למנוח וכלי חכמה דז"א ומשם לכל י"ס דז"א,
 להאיר אור גדול בנו"ה^(א) ויסוד דז"א להאירו ולגלותו

**אהיה
 יהוה**

ג' כלי חכמה דז"א

**יוד ה' ואו הא
 י' יה יו יהוה
 יוד הא ואו הא**

**אהיה
 יהוה**

**אוהויהו אוהויהו
 יוהויהו יוהויהו**

**אהיה
 יהוה**

ג' כלי הוד דז"א

או-נ'

**א צבאו צבאות
 ארת**

ג' כלי יסוד דז"א

יאהדוניה

**שין, שיין דלת, שיין דלת יוד
 שיין דלת יוד**

ג' כלי נצח דז"א

יהוה

**צ צב צבא
 צבא**

חיצוניות דפנימיות (כלים חיצונים)

לזווג ב' מזלות נוצר ונקה דדיקנא דא"א (O)

יוד אלף ה' ה' ויו ה' ה'

ולחמשיך אור גדול לדעת דבין או"א וממנו ימשיך או"פ לתקן ולעשות יסוד דז"א החדש

**אוהויהו אוהויהו
 יוהויהו יוהויהו**

ג' כלי יסוד דז"א

יאהדוניה

**שין, שיין דלת, שיין דלת יוד
 שיין דלת יוד**

O עי' באתי לגני ח"א דף פ"ה סע"א. להביא נה"י חדשים דז"א, ג"ר דאבא, לדחות חג"ת, בלי עיכוב בגרון.

א. עיין ע"ח שכ"ט פ"ח, ח"ב דף כ"ה ע"ב.

◇ עי' שעה"כ דף ל"ד סע"ד, אימא מתפשטת עד הוד. לכן צריך זווג נו"נ לתת כוח לאימא לעשות יסוד.

להמשיך פ"ע דאבא לחב"ד דז"א, ולדחות החג"ת לחג"ת ופ"ת דנה"י לנה"י דז"א [סו:]

אֱהִיָּה
 יְהוָה
 יוֹד הִי וְיָו הִי

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה
 יוֹד הִי וְיָו הִי

אֱהִיָּה
 יְהוָה
 יוֹד הִי וְיָו הִי

לג' כלי בינה דז"א
 אֵלֶּף, אֵלֶּף הָא, אֵלֶּף הָא יוֹד,
 אֵלֶּף וְהָא יוֹד וְהָא
 אֵלֶּף וְהָא יוֹד וְהָא
 אֵלֶּף וְהָא

לג' כלי דעת דז"א
 יוֹד הִי וְיָו הִי
 יוֹד הִי וְיָו הִי
 יוֹד הִי וְיָו הִי

לג' כלי חכמה דז"א
 יוֹד הִי וְיָו הָא
 יְיָ יְהוּ יְהוּה
 יוֹד הָא וְיָו הָא

ולדחות החג"ת לחג"ת דז"א.

אֱהִיָּה
 יְהוָה
 יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
 יְהוָה יְהוָה
 יְהוָה

אֱהִיָּה
 יְהוָה
 יְהוָה

לג' כלי גבורה דז"א
 יוֹד
 אֵלֶּף, אֵלֶּף לְמוֹד, אֵלֶּף לְמוֹד הִי,
 אֵלֶּף לְמוֹד הִי יוֹד, אֵלֶּף לְמוֹד הִי יוֹד מִם
 יוֹד וְיָו

לג' כלי ת"ת דז"א^(א)
 יוֹד הָא וְיָו הָא
 יְיָ יְהוּ יְהוּה
 יוֹד וְיָו

לג' כלי חסד דז"א
 אֵל, אֵל, אֵלּוּ, אֵלּוּה
 אֵלּוּה
 אֵלּוּה לְמוֹד

יכוין לדחות אלו המוחזין דקטנות (כל ה 60) לנה"י דז"א האמצעי ולכלול אותם ביסוד בינה	יכוין לדחות אלו המוחזין דקטנות (כל ה 60) לנה"י דז"א האמצעי ולכלול אותם ביסוד חכמה
אלף למוד הה יוד מם	אלף למוד ה"י יוד מם
דעת דגבורות	דעת דחסדים
אלף למוד הא יוד מם	אלף למוד הא יוד מם

אֱהִיָּה
 יְהוָה
 יוֹד הִי וְיָו הִי

ולדחות הנה"י לנה"י דז"א
 אֱהִיָּה וְיָו הִי
 יוֹד הִי וְיָו הִי
 יוֹד הִי וְיָו הִי

אֱהִיָּה
 יְהוָה
 יוֹד הִי וְיָו הִי

[סז:]

לג' כלי הוד דז"א
 אֱהִיָּה
 אֵל צְבֵאוֹת
 אֱהִיָּה

לג' כלי יסוד דז"א^(ב)
 אֱהִיָּה וְיָו הִי
 שִׁין, שִׁין דְּלֵת, שִׁין דְּלֵת יוֹד
 שִׁין דְּלֵת יוֹד

לג' כלי נצח דז"א
 יוֹד וְיָו הִי
 צְבֵא צְבֵא
 צְבֵא

א. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להעלות ג"פ עילאי דנה"י עם ג"פ תתאין דחג"ת דז"א (ולהלביש) [ולחברם עם] ג"פ אמצעים דנה"י דיש"ס. ועי"כ נעשים ג"ס חג"ת, כל אחד כלולה מת"פ (תלת פרקין).
 ב. א"ה בס"ה כ"כ יכוין להתחבר פ"ת דנה"י דיש"ס עם פרקין אמצעיים ותתאין דנה"י דז"א. ועי"כ נעשים ג"ס נה"י כל אחד כלולה מת"פ (תלת פרקין).

יכוין להמשיך כללות הה' חסדים דדעת התחתון, ליסוד דז"א (סיום מערכת ההארות, והוא בניית עצמות היסוד)

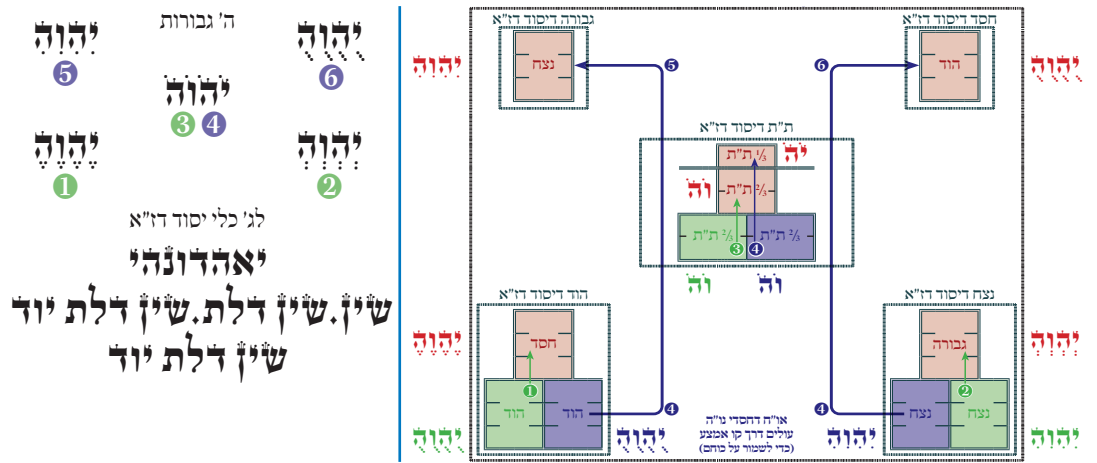

(מכאן מתחילה מערכת הענפים, מיתוק הגבורות לפני נתינתן לדעת דנוק' - ד"ו). ולהוציא הב' שלישים דת"ת ונ"ה דחסדים דז"א מיסוד דאימא, ושם מתרבה אורם ונגדלים ונכפלת הארתם (או"ח), ולהמשיכם ליסוד דז"א^(א)

ב"ש דת"ת ונ"ה דחסדים

ולהמשיך מהדעת את הה' גבורות ליסוד דז"א (במרוצה), מתתא לעילא, הב' גבורות דחו"ג לנ"ה דיסוד, והתנ"ה לחג"ת שביסוד

א. עיין בשער כ"ה דרוש ב' סדר ירידת חו"ג מ"ק ומ"ב (ע"ה ח"ב דף ה' ע"ג).

(המיתוק לפי סדר הגבורות) להמתיק ג' גבורות פחות שלישי דחג"ת שבתנ"ה דיסוד, בג' חסדים
פחות שלישי (דתנ"ה) שבתנ"ה דיסוד [דז"א]

להעלות כפל אור חוזר דחסדים דב' שלישי ת"ת ונ"ה, מן תנ"ה דיסוד, דרך קו אמצעי (כדי שלא ייחלשו), ולהמתיק השליש העליון דגבורה דת"ת ונ"ה דגבורה, שבחו"ג [ושליש עליון דת"ת] דיסוד [דז"א]

[סז:]

סדר בקיעת הלבושים (כל חסד הולך לספירה ובוקע שם את לבוש דאימא)

(א) **7** להעלות אור החוזר דחסדים הנז' (תנ"ה), מיסוד דז"א לחסדים העליונים דחג"ת שבתוך (ב) יסוד דאימא שבחזה דז"א.

(ג) ועי"כ מתרבים החסדים הנז' דחג"ת ונכפלים. [וגם או"ח דתנ"ה עצמם נכפלים]

(ג) [או"פ שלהם - דתנ"ה - לתוך יסוד דאימא, ואו"מ שלהם - דתנ"ה - על גבי היסוד דאימא, ועל ידי כן נבקע היסוד דאימא].

[או"י דחג"ת, הולך למקומו בכלי החג"ת דז"א 1 2 3]

ולהעלות הכפל דב"ש העליונים ד[או"ח ד] חסד, לחכמה. ושליש תחתון, לחסדים דדעת. ו[כפל ה] ב' שלישים העליונים ד[או"ח ד] גבורה, לבינה. ושליש תחתון, לגבורות דדעת.

א. עיין בשער כ"ה בדרוש ג' ובדרוש ו'.

ב. א"ה יש סידורים שכתוב יסוד דאימא, ויש סידורים שכתוב יסוד דישסו"ת, והמעיין יבחר.

ג. בסידור המודפס, ההוראה בסוגריים ליד הגהה ג', מופיעה כאן. כלומר, בקיעת יסוד דאימא נעשית לפני ההכפלה. א"ה כך כתבו בקצת סידורים, לכן מסודר כאן בין שני הצאי לבנה. ועיין בספר ענ"ה דף ט"ז ע"א אות נ"א מה שכתב על זה, ועיין שם. [ועיין ע"ה ח"ב דף ו' ע"ב אות ב', דף ט' סע"ב-ג'].

ו[כפל ה]ב' שלישים העליונים דאו"ח דת"ת, לכתר דז"א שבת"ת דישסו"ת*
[שהוא (צ"ל שממנו) הנה"י החדשים דישסו"ת, שבו (בת"ת דישסו"ת) מלובשים שורשי ד' המוחין דכתר דז"א]

יהוה

ב"ש [התחתונים ד]ת"ת דישסו"ת
או"ח דב"ש עליונים דת"ת דחסד [דז"א], עולה לב"ש ת"ת דישסו"ת (אוצ"ח ל"ו ע"ב אות ב', יש להקדים תבונה ליש"ס)

יהוה

ב"ש [העליונים ד]ת"ת דז"א

להמשיך [בש"ת] דת"ת דישסו"ת (כתר המלך) עם שורשי המוחין שבו, לכתר פנימיות דפנימיות דז"א

אהיה אהיה
יהוה יהוה

[חו"ב חו"ג דכתר דז"א - מצד אימא]*		[חו"ב חו"ג דכתר דז"א - מצד אבא]*
אלף הי יוד הי	[חכמה]	יוד הי ויו הי
אלף הי יוד הי	[בינה]	יוד הי ואו הי
אלף הא יוד הא	[חסדים]	יוד הא ואו הא
אלף הה יוד הה	[גבורות]	יוד הה וו הה

ג' כלי כתר דז"א*

אלף הי יוד הי
יוד הי ויו הי

יוד. יוד. הי. יוד. הי. יוד. הי ויו. יוד. הי ויו. הא

6 ושליש [תחתון] או"ח דחסד הנו' דת"ת, להעלות על גבי כתר דנוק' [שהוא סיום הנה"י החדשים הנו',
המגיעים לכנגד אחורי ב"ש עליונים דת"ת דז"א], דרך החזה

א) לחלק את השליש [תחתון] דאו"ח דחסד הנו' דת"ת שעל גבי הכתר דנוק', לד' חלקים.
ולהמשיך עתה חלק א' מד' חלקים, לכתר דנוק'.

רביע א'
יהוה

לג' כלי כתר דנוק'

יוד הא ואו הה

יוד. יוד. הא. יוד. הא ואו. יוד. הא ואו הה

יה יהו יהוה

הנה"י החדשים חוצצים בין ת"ת דישסו"ת לבין החב"ד דז"א. לכן ע"י העלאת ב"ש או"ח דחסד דת"ת, מביאים את הת"ת
דישסו"ת להיות כתר לז"א (ע"ג גולגלתא), והנה"י החדשים נדחים מאחוריו (צורת ל'). עפ"י סידור היר"א ח"א עמ' 622.

נראה ששורשי המוחין דז"א (שנבררו עם הרפ"ח של ז"א), הם השורשים שנכנסו לכחב"ד הגת' של ישסו"ת ב'

(הטיפה הגופנית), בעת כניסת מוחין דאו"א בלבושים (בתיבת אחד). ועכשיו, שת"ת דאימא (כתר המלך) שוכן ע"ג
רישא דז"א, וגולגלתא דז"א שוקע בתוך בטן דאימא, שהיא רכה, חלל (ע"י שעה"ק דף ל"ה אע"א). ואז יורדים (אוהם
ששורשי המוחין) לתוך גולגלתא דז"א.

לגבי הצינון לצורך הכתר, מזה שאמרו שלא צריך, כנראה שזה רק לפי הפשט (2-2-2), אבל לפי דרוש הדעת נראה
שצריך צינון (ע"י אוצ"ח דף י' רע"א, השד"ה אות ט').

* אלו שורשי המוחין דכתר דז"א, היורדים עכשיו מחצי תחתון דת"ת דישסו"ת, לאוורא שבתוך הגולגלתא דז"א.

כלי הכתר הם הגולגלתא דז"א. והם נעשו, עפ"י דרוש הדעת, מתרין פ"ע דהג"ת דז"א (הסידור מסודר לפי 2-2-2, ואז אין
מקום לכתר). ע"י נה"ש דף כ"א אע"ב, מ"ב ע"ג. וע"י ע"ח ח"ב דף י' ע"ג. וע"י ע"ח ח"א דף ק"ו (כולו). שעה"ק דף ל"ה ע"א.

א. עיין במבוי"ש שער ו' ח"א דרוש ו' (דף נ"ב ע"ב-ג). [וכן עיין ע"ח ח"ב דף מ"ט ע"ב דרוש ו'.

[סת.]

להמשיך ל"מ דישסו"ת, מקיפים על גבי רישא דז"א (0)

(ב) מקיפי מ' דישסו"ת

		אָהִיָּה	אָהִיָּה		
		יְהוָה	יְהוָה		
אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה

(א) מקיפי ל' דישסו"ת

		אָהִיָּה	אָהִיָּה		
		יְהוָה	יְהוָה		
אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה
אָהִיָּה אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה	אָהִיָּה
יְהוָה יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה	יְהוָה

○ הי"ן: כוונת מקיפי ל"מ דאו"א כאן סודרה עפ"י סידור כת"י הר"י אדרעי ליום חול.
 עפ"י הרה"ג שד"ה, יש להקדים את התבונה ליש"ס.

[כ.ט.] **דחסדים** (א) דנצח הנז' שעלו ליסוד דתבונה, להורידם לנצח דז"א
 [יחד עם או"ח דאו"ח] לחזור ולהוריד הכפל שהוא או"ח [יחד עם או"ח דאו"ח] לחזור ולהוריד הכפל שהוא או"ח [יחד עם או"ח דאו"ח] דחסדים דהוד הנז' שעלו ליסוד דתבונה, להורידם להוד דז"א

7

נצח דז"א

יהוה

ג' כלי נצח דז"א

יהוה

צ צב צבא

צבא

להמשיך ג"ש [דאו"ח (ד)] דאו"ח דחסד דנצח, לחכמה דנוק'

8

או"ח דאו"ח דחסד דנצח דז"א

יהוה

לג' כלי חכמה דנוק'

יוד הא וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא וו. יוד הא וו הה

י ייה יהו יהוה

ומשם הארת הבש"ת שבהם לח"ן דנוק' (ב)

9

הוד דז"א

יהוה

ג' כלי הוד דז"א

אדני

א צבאו צבאות

אות

להמשיך ג"ש [דאו"ח (ד)] דאו"ח דחסד דהוד, לבינה דנוק'

10

או"ח דאו"ח דחסד דהוד דז"א

יהוה

לג' כלי בינה דנוק'

אלף הה יוד הה

אהיה

א אה אהי אהיה

ומשם הארת הבש"ת שבהם לג"ה דנוק'

להמשיך מיסוד דז"א (לאחר מיתוק), ה' גבורות (דרך החוזה) לדעת דרחל [להוציא ולתקן ה"ס העליונות מכוח קיבוץ הה"ג (ברכת הבית ברובה). ועוד ד"ס אחרות משאר בירווי אורות דחלקה, עם המלכות], ונשלם ל"ס [פרטיות] דדעת. (דהיינו, ה"ג עם השורשית - 1, ונתוסף עוד ד')

ך

(נקודה שורשית)

ך

(הגדלה)

ה"ג (תוספת לשורשית וגם מגדילים)

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

לג' כלי דעת דרחל

יוד הה וו הה

יוד. יוד הה. יוד הה וו. יוד הה וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא וואו. יוד הא וואו הא

יוד הי ויו הי

ה' חסדים

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

יהוה

לג' כלי דעת דיעקב

יוד הה וו הה

יוד. יוד הה. יוד הה וו. יוד הה וו הה

יוד. יוד הא. יוד הא וואו. יוד הא וואו הא

א. א"ה נ"ל כי צ"ל נו"ה דוקא, ומ"ש כאן נה"י הוא ט"ס. וכג"כ מ"ש כאן כלי ת"ת דז"א, וגם הוי"ה בניקוד חולם גם זה ט"ס. וכן מצאתי בקצת סידורים שהעבירו עליהם הקולמוס. לכן סידרתיים כאן בין שני חצאי לבנה. וא"ש את"מ.
 ד. עיין אוצ"ח דף מ"ה ע"א, אש"ל אות ו'. וכן דף י"ב ע"א אש"ל אות י"ג: או"ח דחסדי נו"ה חוזרים לגופא דז"א ובוקעים את לבושי הנז"ה דאימא כדי לבטל את החציצה (לבוש) בין האור והכלי דנז"ה דז"א.
 עיין ע"ח ח"ב דף מ"ח ע"ב: יש לסיים את ז"א (כולל הכתר שלו) לפני תחילת בנין הנוק'. עיין באתי לגני ח"א דף פ"ט ע"א, ח"ב דף קפ"ד ד"ה ועוד. יוצא שעיקר בנין החו"ב דרחל הוא כאן, ולא ב"טובים" (ב"ג ז').
 ב. עיין בשער ל"ה פ"ה.

לתקן י"ג תיקוני דיקנא דיעקב, כי קונה הכל גי' א"ל פשוט ומלא, והוא תיקון הראשון ואחריו לתקן כל הי"ג
אל, אלף למד (גי' קונה הכל) **רזום, וזנון, ארך, אפים, ורביזסד,**
ואמת, נוצרזסד, לאלפים, נושא-עון, ופשע, וזטאה, וזקה.

וזכר זסדי אבות

[כט:]

חיצוניות דפנימיות

או"פ ממוחין דאבא שביסוד
ז"א לעשות חג"ת דיעקב
ורחל

פנימיות דפנימיות

וזכר גי' ע"ב וקס"א דאו"א.
יוד הי ויו הי ע"ב
אלף הי יוד הי קס"א

לתקן חג"ת דפנימיות דיעקב ממוחין דאבא שהוא ע"ב לפני (בפנים) חג"ת (פ"א)

דנה"י דז"א

יוד הי ויו הי

גי' כלי גבורה דיעקב

יהוה
אלהים
אכדטם

גי' כלי ת"ת דיעקב

אלף למד הי יוד ממ
צבאות
השתפא

גי' כלי חסד דיעקב

אלף למד
אלף, אלף למד
אל

להמשיך הארת (דרך לבושים) ג' גבורות עליונות (חג"ת) בלבושי יסוד דאימא וז"א, לחג"ת שלה (רחל).
להמשיך אור ממוחין דקס"א דאימא שבחג"ת (פ"א) דנה"י דז"א (עומד כנגד חג"ת דרחל), להוציא ולתקן
[כנגדם מאח', ג' פר'] חג"ת דרחל (בחג"ת דרחל יש ב' כיסוים, אימא וז"א) [מבירורי אורות דחלקה]

אלף הי יוד הי

להמשיך גבו' דחסד [המגדיל ט"ס] (א) להמשיך [ולהוצי' ג"ס מ] ג' גבו' דתנ"ה
דמ"ה וב"ן, עם המל', ולבנות ולתקן [וז"ס]. לבנות ולתקן ספי' ת"ת דרחל
ספירת החסד דרחל כלול מיי"ס (ברכת הבית ברובה) (ד)

פ (הגדלה)	כ (נקודה שורשית)	ע (הגדלה)	ל (השורשית ביסוד)	צ (הגדלה)	י (נקודה שורשית)
גבורה דגבורה (מגדיל)	הארת לבוש הוד דאימא	ג' גבורות דתנ"ה (בסיס ומגדיל)	ג' גבורות דתנ"ה (בסיס ומגדיל)	גבורה דחסד (מגדיל)	
יהוה	אלף הא יוד הא	יהוה	יהוה יהוה	יהוה	
גי' כלי גבורה דרחל	גי' כלי חסד דרחל	גי' כלי ת"ת דרחל	גי' כלי ת"ת דרחל	גי' כלי חסד דרחל	
יהוה אלהים אכדטם	אלף למד אלף, אלף למד אל	אלף למד הי יוד ממ צבאות השתפא	אלף למד אלף, אלף למד אל		

א. עיין ע"ח ח"ב שער ל"ה שער הירח כולו, ושם בדרוש אטב"ח. [וכן ע"ח ח"ב דף נ"א סע"ד]. ובמבוא שער ו' ח"א דרוש ו' (דף נ"ב ע"ב).

ד ת"ת דנוק' קיבל חצי שלישי דכלי ת"ת דז"א. לכן השורשית של הת"ת דנוק' יכולה לרדת ליסוד דנוק' (כאן - יר"א ח"א 626), שאין ליסוד דנוק' על מי לסמוך כנגדו בז"א (ע"ח ח"ב דף נ"א ע"ד).

[ע.]

להמשיך חלק הרביע הב' דשליש או"ח דחסד דת"ת דז"א העומד על גבי כתר דרחל,
לתוך כתר שלה

רביע ב'
יהוה

לג' כלי כתר דרחל

יוד הא ואו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הה

י יה יהו יהוה

ומביא גואל

חיצוניות דפנימיות

להמשיך אור פנימי ממוחין דאימא
שביסוד ז"א, לעשות נה"י דיעקב ורחל

פנימיות דפנימיות

לתקן נו"ה דיעקב לפני (פפנים) נו"ה
(פ"ת) דנה"י דז"א, ויסודו מאור יסוד
דאבא, היוצא מיסוד דנה"י דז"א

ג' כלי הוד דיעקב

אלהים

א, אל, אלה, אלהי, אלהים

במוכן

ג' כלי יסוד דיעקב

שין דלת יוד

שדי

ש, שד, שדי

ג' כלי נצח דיעקב

אל

א, אל

בם

לבני בנייהם

להמשיך גבו' דהוד דז"א (מגדיל), וס"א
(הגדלה). [וס"א מהארת פ"ת ד] הוד דז"א
[וס"א מפ"ת דפ"ת דהוד] דאי' שבתוכו [עם
המל' (ג' נקו)]. ולהכותם זב"ז (9 נקו),
ולבני' ולתקן י"ס דהוד דרחל [מבי' חלקה]

להמשיך כללות ה"ג (מגדיל).
[עם נקודת היסוד] ונקודת הת"ת
דנוק' (ב' שורשיות), [וז"ס מבירורי
מ"ה וב"ן דחלקה], ולבנות ולתקן
[ספי' ה] יסוד דרחל, כלול מ"ס

להמ' [ולחוצ' ג"ס מאור] פ"ת דנצח
דז"א, ומנצח דאימא, ומגבור' דהוד
[במעבר, עם המל']. וע"י גבו' הנצח
[ו"ס מבירורי חלקה], לבנו'
ולתק' פ"ר הנצח דרחל, כלול מ"ס

שורשית דהוד
יהוה

לבוש דפ"ת דהוד דז"א
אות

לבוש הוד דאימא
אלף הא יוד הא

ק (הגדלה)
הוד (מגדיל)
(עבר בנצח)
יהוה

הכאה

ף (הגדלה)
כללות ה' גבורות
(מגדיל)
יהוה יהוה

שורשית דיסוד (ג)
יהוה יהוה

ר נקודת הת"ת
(שורשית שירדה
ליסוד)
יהוה

שורשית דיסוד (ג)
יהוה יהוה

ס (הגדלה)
נצח (מגדיל)
יהוה

מ (שורשית דנצח)
יהוה

הוד (במעבר)
יהוה

לבוש מפ"ת דנצח דז"א
צבא

לבוש נצח דאימא
אלף הי יוד הי

ג' כלי הוד דרחל
אלהים
א אל אלה אלהי אלהים
במוכן

ג' כלי יסוד דרחל
שין דלת יוד
שדי
ש שד שדי

ג' כלי נצח דרחל
אל
א אל
בם

ע"י באתי לגני ה"א דף פ"ט ע"ב, אין לראות את השורשיות (כמו בכל האטב"ח, אולי מלבד הת"ת שירדה ליסוד, וההוד).

להמשיך חלק הרביעי השלישי דשליש אור חוזר דחסד דת"ת דז"א העומד ע"ג הכתר דרחל לתוך הכתר שלה

[ע:]

יהוה רביע ג'

לג' כלי כתר דרחל

יוד הא ואו הה

יוד. יוד הא. יוד הא ואו. יוד הא ואו הה

י יה יהו יהוה

למען שמו

לעשות ולתקן מלכות דיעקב היוצא מאחורי ע"ב דאבא ופנים דקס"א דאימא ג' שמו

יוד, יוד הי, יוד הי ויו, יוד הי ויו הי

אלף הי יוד הי

ג' כלי מלכות דיעקב

אלף דלת נוך יוד

אדני

א אד אדני אדני

להמשיך כללות דכללות ה"ג למלכות דרחל, ולהמשיך [ולהוציא מן] הארת ג' שמות

דתנ"ה בלבושי נה"י דאימא [ג"ס, ועוד ז"ס] למלכות דרחל, ולבנותה ולתקנה כלולה מי"ס

(ב) כללות דכללות ה"ג (מגדיל) [משלים] (א) ותנ"ה - [ש] (במקום שורשית, ע"ה ח"ב דף נ"ב אע"א)

יהוה	יהוה	יהוה	אלף	יהוה	יהוה
	יהוה	יהוה	אלף		
		יהוה	אלף	יהוה	יהוה

(תם*)

ג' כלי מלכות דרחל

אלף דלת נוך יוד

אדני

א אד אדני אדני

ויכוין להמשיך הב' גבורות מנז"ה[•] דרחל, ליסודה. (ולהמשיך להם הארה מיסוד דאבא שביסוד דז"א)

יהוה יהוה

ג' כלי יסוד דרחל

שיין דלת יוד

שדי

ש שדי שדי

⑩ (ב) ולהמשיך סיום הגה"י חדשים דייסו"ת לתוך כתר שלה. ולהמשיך הארת המוחין דאימא שבכתר דז"א

[ע.א.]

אָהִיָּה

יְהוָה

אָהִיָּה
יְהוָה

אָהִיָּה יְהוָה אָהִיָּה יְהוָה
יְהוָה וְיְהוָה יְהוָה וְיְהוָה

אָהִיָּה
יְהוָה

⑨ ולהמשיך עוד ט"ס [ו] עם הנקודה [השורשית] שבה, נשלם כתר שלה לז"ס, מאחורי ב"ש דת"ת דז"א.

⑧ (א) להמשיך חלק [הרביעי] הרביעי דחסד דת"ת לכתר שלה.

רביע הרביעי

יְהוָה

ג' כלי כתר דרחל

יְוֹד הָא וְאֵן הָה

יְוֹד. יְוֹד הָא. יְוֹד הָא וְאֵן. יְוֹד הָא וְאֵן הָה

יְיָ יְהוָה יְהוָה

ומשם לכתר דרחל

יְהוָה יְהוָה

ג' כלי דעת דרחל

יְוֹד הָה וּוּ הָה

יְוֹד. יְוֹד הָה. יְוֹד הָה וּוּ. יְוֹד הָה וּוּ הָה

יְוֹד. יְוֹד הָא. יְוֹד הָא וְאֵן. יְוֹד הָא וְאֵן הָה

ומשם לדעת דרחל

יְהוָה יְהוָה

ג' כלי ת"ת דרחל

אֵלֶּף לְמֵד הִי יְוֹד מֵם

צְבָאוֹת

הַשְּׁתַּפָּא

② להעלותם מחוברים יחד דרך קו אמצעי, ליסוד דז"א שבת"ת שלה

יְהוָה יְהוָה

ג' כלי יסוד דרחל

שִׁינ׳ דִּלְת׳ יְוֹד

שְׂדִי

שִׁי שְׂדִי שְׂדִי

← ולהמשיך [הארה] מאחור ופנים דיסוד דאבא שביסוד דז"א, שהוא ריבוע ופשוט דשם ע"ב

(ג"י אהר"ן), ליסוד דרחל, שמכח הארה זו הוא מקבץ את הב' גבורות, להעלותם עד הכתר דנוק'

יְוֹד. יְוֹד הִי. יְוֹד הִי וְיָן. יְוֹד הִי וְיָן הִי קפ"ד

יְוֹד הִי וְיָן הִי ע"ב ג"י אהר"ן

להעלות הב' גבורות [דנו"ה] מיסודה,

א. א"ה המשכה זו של חלק ה' הוא אחר עליית הב' גבורות של נו"ה מן היסוד עד הת"ת שלה עד הדעת עד

הכתר שלה, כמבואר בשער ל"ד פ"ו. וא"כ כוונת דף זה הוא מלמטה למעלה, וזה פשוט.

ב. גה"י חדשים, עיין בשער כ"ג פ"ד ושער כ"ה פ"ה.

[ע"א:]

(א) ולוקחת הנוק' כ"ב אתוון מז"א (דינים), [שהם ציר ודלת שביסודה בגי' כ"ב], ובהם נעשו רמ"ח אבריה
אבגדהוזהטיכלמנסעפצקרשת
 וג"כ לוקחת ה"ג מנצפך, והם המוחין שבה
מנצפך

ומכללותם (כ"ב אתוון) וכללותם (ה"ג) שביסוד, הם
 נעשה כלי יסודה ו' המ"ן שבה ו**מנצפך** (ביסודה)

ועתה נעשה החותם הראשון שבה (ביסודה), הנקרא ירושלים

בְּאֵהָבָה

יכוין למסור עצמו עק"ה

סקילה	א	א	ולייחדם ע"י	א	יוד ה' וי' ה'	ע"ב
שריפה	ה	ד	ולייחדם ע"י	ה	יוד ה' ואו ה'	ס"ג
הרג	ו	נ	ולייחדם ע"י	ו	יוד הא ואו הא	מ"ה
חנק	ה	י	ולייחדם ע"י	ה	יוד הה וו הה	ב"ן

ולזהעלות נשמתו [וחייתו] למ"ן להיכל אהבה דהק"ק (◊) דז"א (במנחה או ערבית דנוק') דבריאה.

ולברר מהק"ק הנז' מאנ"ך דרפ"ח דאח' ופנים דפנים דפרצוף בינה (לחש)

(חכמה-חזרה) דזו"ן

(בשחרית - דכלים פנימים. במנחה - דכלים אמצעים. בערבית - דכלים חיצונים.)

ע"ב דע"ב - מלכות דחסד	מדריגה ז' יוד ה' וי' ה'	בירורי ב"ן דע"י, ואבא וז"א.
ע"ב דס"ג - מלכות דגבורה	מדריגה ה' וז' יוד ה' ואו ה' מספר יוד ה' ואו ה'	בירורי ב"ן דנוק' דעתיק, ואימא, ונוק' דז"א.
ע"ב דמ"ה - מלכות דתנה"י	מדריגה ג' וז' יהוה יוד הא ואו הא	בירורי ב"ן דא"א, ויש"ס, ויעקב.
ע"ב דב"ן - מלכות דמלכות	מדריגה ב' שהיא ד' י' יהו יהוה	בירורי ב"ן, דנוק' דא"א, ותבונה, ורחל.

ולזהעלותם עם נשמתו [וחייתו] לזו"ן דאצילות (אבד"ו)

א. עיין בע"ח ח"ב ש' ל"ה פ"ג, ובש' כ"ה דרוש ב' כלל ד' ובשער ההקדמות מדף ס"ח ואילך יש"ב.
 ◊ עי' ענ"ה דף כ"ו סע"ב, הגהת השד"ה אות מ"א. עי' גם דף ל"ב סע"א, השד"ה אות נ"ה.
 וכן, דף כ"ח סע"ב, השד"ה אות מ"ז.

אל עליון וכו'

(סג, ב) אל עליון. יו"ד פ' הא הא פ' ואו. והג' בשה"כ ואו פ' הא, במקום הא פ' ואו. עי' ענ"ה דט"ז א' משם הרב זמרת הארץ שט"ס בשה"כ וצ"ל כמו הסי', וכ"ה בע"ח של"ח פ"ב וציין על תו"ח דצ"ו ע"א ע"ש לשונו זיע"א. וכנר' שהתו"ח כונתו גם להגיה את ס' הכו'. והנה היסוד דאי' כבר נמצא עתה בת"ת דז"א, שכבר נדחו כל המו' דאי' כ"א במקומו בהגדול. ומה ענין המשכת הארה זו, ולאיוזה צורך. עי' בשה"כ שכרו"ל ונמצא שבתחי' תכוון להמשיך הארת ז"א בב' תיבות אל עליון אח"כ תחלק אור זה לב' אל ליעקב עליון לרחל שהו"א מקבל בתחי' כל האורות ואח"כ מחלקם ליעקו"ר עכ"ל. וכ"ע שעיקר אחיות יעקב הוא ביסוד דאבא וכו' רמזנו בחי' הארתו בואו של והנורא וכו' צריך יעקב לקחת קצת הארה מן אי' ע"כ. וא"כ המשכת הארה לת"ת דז"א היא לצורך יעקו"ר, וכלולה מב' היסודות דאו"א, היוצאת להם ע"י ההכאות הנז'. אלא שק"ק שבע"ה הנז' כ' הכאת יוד בהא הכאת אורות דאבא בדאי' להוציא אורותיה. (עי' תו"ח צ"ו ב'). והא בואו אי' בז"א לצאת לחוץ. וואו בהא ז"א בלאה החי', ולאה היא ההא אחרונה. וגם כאן היה צריך להיות עוד הכאה ואו בהא אחרונה, שהרי יעקו"ר הם בחי' הנוק', וגם היא הא אחרונה. אמנם עי' להתו"ח זיע"א דצ"ו ב' הנז' מ"ש ואולי יובן קצת.

(סא, ב) שם. מצוייר אח"כ ג' כלי ת"ת. ובסי' המיוחס להיר"א ז"ל לא מסודר כלים. ונראה הטעם היות והכאות אלו הם בריבוי האורות היוצאים בחזה ששם נתגלה היסוד דאי' עי' בשה"כ, ולא שייך בזה המשכה לג"ש הת"ת. ומ"ש עוד בסי' להמשיך אל דס"ג מיסוד דאי' ליסוד דאבא וכו', כן משמע קצת משה"כ שכ' שעיקר אחיות יעקב ביסוד דאבא המתגלה עתה ונרמז בואו דוהנורא וכו' ע"ש. ומשמע שכל תיקונו צריך להיות ע"י יסוד דאבא. וע"ע בשה"כ במילת גומל וכו' מ"ש ולוקח ג' הארות וכו' וכו' ע"ש.

(סג, ב) אל עליון. עי' פת"ע ז"ל מ"ש שיש כאן ב' בחי' נוק' הנתקנים בעמידה. ועי' במזכיר שלום מע' הכ' אות ט"ז באורך. וממה שהובא שם נראה, שסברי מרנן הרד"מ ז"ל והיר"א זיע"א והמחבר בעצמו זלה"ה ושאר מרנן ורבנן שנו' שם דשקלו וטרו למענייתם, ולא עלה על דעת א' מהם לו' שזה לחוד וזה לחוד. וגם הרב המחבר שתי' לפ"ד התו"ח זיע"א שתי' אל עליון לחוד והא"ב דאטבח לחוד, א', שתיבת אל עליון לבדו הוא ביעקו"ר דפר' חג"ת, והאטבח שמתחיל מחס' טובים הוא ביעקו"ר דפר' נה"י. וג"ז דלא כפת"ע ז"ל שכ' שהנוק' דאל עליון שם מתקנים הכתר שלה, ובזוכר חג"ת וכו' עד למען שמו. ולתי' הב' של המזכיר שלום, גם כונת אל עליון היא ל'נוק' דאטבח עש"ב. וכשנא' שהכל מדובר בנוק' א', ושכך נראים פשט הדברים, צ"ל א"כ שכל הכונות הנז' בשה"כ (שלא נז' א"ב דאטבח"ח) הם הארות נוספות על מה שנו' בע"ח באטבח, ואינו מוכרח שיהיו בבחי' אחר', אלא בחי' אחת היא שמקבלת האורות הללו של שה"כ, ונתקנת באטבח"ח של ע"ח. כ"נ לכאו'.

(סד, ב) טובים. להמשיך הארה דנו"ה וכו' להמשיך ממח חכמה וכו'. נראה שהם ב' כונות. הא' היא לרחל שנתקן הכתר שלה באל עליון, והב' שייכה לרחל הנתקנת באטבח לפי הפת"ע ז"ל באל עליון (עי' מה שרשמתי בדיבור הקודם) ובתיקון הדעת בקונה הכל נז' יעקב ולא נז' רחל. וצ"ל שנכללה בכונת המשכת ה"ג לדעת רחל של אטבח"ח. ובזוכר נז' החג"ת של יעקו"ר חוץ מכונה השייכה לאטבח"ח. אמנם בתיקון הנהי"מ ומביא גואל למען שמו נז' יעקב לבדו. ונראה שנכללה אתו רחל, כיוון שאין הפרש ביניהם בכונה. כ"נ מפת"ע באל עליון דל"ד רע"ב ע"ש. וצע"ק שלא א' בהדיא יעקו"ר ביחד.

(סה, א) טובים. הציור הנז' בהגדלת חו"ב דנוק' נלקו"ד שאינו מבורר. א', טעות הניכר הוא במה שמצויר בדס"ה בצד שמאל אה"י בקיבוץ ותחתיה הוי' בחירק וצ"ל

שע"י אור המזל במו' דאבא יש להם כח גדול לרדת במרוצה (לחג"ת) בנסיעה א' ע"ש. ואח"כ כתב גם תכוון וכו' צריך אור עליון דאריך ולזיווג שלו לתקן ולהאציל מחדש את הנה"י דו"א ע"ש. ומבואר שהם ב' כונות. וכונה הא' לא נזכרה בסי'. ואפ"ל במה שיש לדקדק עוד, שהנה בשה"כ כתב בתחי' כונת כניסת ג"ר דאבא, ודחיית החג"ת לחג"ת והנה"י לנה"י, ואח"כ זיווג המזל וקבלת המו' דאבא הארה ממנו שלא יתעכבו החג"ת בגרון, ושלהכניס הג"ר דמו', ואח"כ עשיית הנה"י החדשים, וגם הוא ע"י המזל. ואילו הרש"ש זיע"א סידר בתחי' זיווג המזל לעשות הנה"י, ואח"כ כניסת הג"ר דאבא, ודחיית החג"ת והנה"י. ולקו"ד שבכונה סידר ככה. שהוא סובר שעיקר זיווג נו"ן הוא לעשות הנה"י, ולא למנוע התעכבות המו' בגרון. כי איזה נזק יצא מזה אם יתעכבו כמו מו' דאי'. אלא שעיקר הזיווג הוא לעשות גה"י, ולהכניס המו', ומזה נמשך הארה למו' שירדו למקומם במרוצה. ובשה"כ לא נחית לסידרא. ולכן אחר שסידר הזיווג ועשיית הנה"י כתב להמשיך המו' ולדחות החג"ת לחג"ת, שבזה נכללה ממילא הכונה ההיא שהמו' לא מתעכבין בגרון. ומה שלא הועיל זיווג או"א באו"א שלא יתעכבו מו' דאי' בגרון, אפ"ל לפי הפשט, שזיווג או"א לא מספיק לזה, וזיווג המזלות יספיק. ומה שלא היה שם זיווג מזל לא כדי שלא יתעכבו, אפ"ל כמו שא"ל שאין היוק אם יתעכבו. עוד אפ"ל שיותר טוב שיתעכבו, שבזה ימתקו את מו' דאלקים דקט'. ועי' גה"ש דכ"ח סוע"ג מ"ש ולהמשיך מהם הארה וכו' ואז מתחברים הוי' ואלקים וכו'. וא"ש את"ם.

וכפי ההנחה הזו יצא, שבאו"א נזדווגו רק או"א ולא המזל, וכאן המזל לא או"א. כי לא נז' זיווג או"א בתיבה זו בשה"כ ולא בסי'. ואולי לא חששו להזכירו, דכללא הוא שא"א לז"א לקבל מא"א אלא באמצעות או"א שהם יזדווגו ויעבירו השפע לזו"ן (עי' שא"א פ"ז). ומל' שה"כ דרו' ב' ופע"ח פי"ד דעמידה משמע קצת, שגם או"א מזדווגים. אמנם בע"ח שכ"ט פ"ח כתב בהדיא שלא ע"י או"א ע"ש. וי"ל. אח"ז ראיתי מ"ש הש"ש ז"ל בדרו' דז' אות ל'

בקבוץ. ועוד שבמוח הבינה צייר שמות המו' עם הוי' בקבוץ, וזה כמו שצייר בחכמה עם הוי' בחירק, (וצ"ל שהיה צריך לצייר הוי' ואהי' בכ"א כרגיל) ועוד הוי' שני' בקבוץ שהיא החס' דהוד, כמו הוי' בחירק שבחכמה שהיא החס' דנצח. ונשאר מיותר הוי' ג' בקבוץ. ובהק' בעמוד שלפני' כתב להמשיך הארה מהוד דאי' שהיא הוי' בקבוץ. וזה לא מובן, שההארה מהוד דאי' הכונה מלבוש ההוד דאי', והוא אהי' דאלפין, וכמו שמצייר בב' הבחי' כף וקץ. וכנראה שיש כאן ט"ס.

(סה, א) **טובים**. חי' דפני'. נו"ה דאו"פ לז"א ואו"מ לחו"ב דיעקו"ר. בשה"כ דרו' ד' דעמידה לא כתוב שם בתיבה זו או"מ. אבל כבר כ' שם בתיבת האל, שמו' הפני' דז"א נעשו לו בפ' שמע, ומו' פני' דנוק' בבשכמל"ו, וכל מה שנתבאר עתה בברכת אבות בבחי' המו' בין דז"א או דנוק' הכל הוא בבחי' אוה"מ. וכל השאר בין בז"א בין בנוק' אינו רק בבחי' או"פ ע"ש עוד. ומבואר מפ' הנז' ומהסי', שכחב"ד דז"א באו"מ הם באו"א אלקי אברהם וכו'. ובהגדול וכו' הם חג"ת דז"א דאו"פ. ובחס' טובים הם נ"ה דז"א דאו"פ. ובקונה הכל היסוד. ודנוק' הוא, באל עליון כתר באו"מ. ובחס' טובים חו"ב דאו"מ. (והדעת עי' בשה"כ שם). וזוכר וכו' חג"ת באו"פ. ומביא וכו' גה"י באו"פ. וכ"ז הוא פשוט. והגם שלא ביאר רו"ל איך נעשו מו' פני' דנוק' בבשכמל"ו הגם שלא הגיעו המו' למקומה שהרי לא נתפשטו אלא בחב"ד דז"א, מ"מ או' במפו' שנעשו אז, ואנחנו לא נדע איך. ועי' פת"ע בתי' טובים אות ה', (וגם הוא הביא הא דפ"ד הנז' שמו' פני' דזו"ן נעשו בק"ש). ודבריו ז"ל אינם מובנים לקו"ד.

קונה הכל

(סו, א) **פני'** דפני'. זיווג נו"ן עבור נה"י דז"א. ובשה"כ דרו' ב' בתיבה זו כתב גם תכוון כי המו' דאי' וכו' וכו' ע"ש.

כבר לנה"י, וכמש"ל שפרקין תתאין דאי כבר
 נתפשטו בנה"י, אלא שצריך לנו"ה להאירם,
 וליסוד להאיר ולגלות. וזהו שכ' בשה"כ להאציל
 ולתקן מחדש את הנה"י, כ' בש"ש אות ד' היינו
 שנגדלים ע"ש. ומל' הסי' מובן שההגדלה היינו
 להאיר בהם. והיינו טעמא שהם דוקא צריכים
 להארת א"א, כמ"ש בשה"כ הנו' איך נה"י דז"א
 הם באים תמיד ע"י תוס' ולכן החיצו' נאחזים
 בהם ולפי שתמיד באים מחדש לכן צריך לאור
 עליון דא"א עכ"ל.

והנה הסדר הזה דזיווג נו"ן ולהמשיך האור
 לחכמה דז"א עד הנה"י, כ"ז נו' בע"ח
 שכ"ט פ"ח וכמ"ש המפ' ז"ל. אמנם שינוי א'
 יש בין כאן לשם, ששם בפ"ד כרו"ל שבב' קוי
 יו"ש דז"א כל ב"פ נעשו ספי' א', ובקו אמצעי
 הת"י נעשו ד"ת וחסר יסוד, וביאר בפ"ח
 שנעשה ע"י א"א. וכאן גם קו אמצעי נעשה
 כל ב"פ מידה א' כמובן מרו"ל באלקי אברהם
 וכו' ובהגדול וכו' ועד קונה הכל כבר נתפשטו
 נה"י דאי' בכל ז"א חב"ד חג"ת נה"י וכל
 הנה"י שוים הם שמקבלים הארת א"א כמש"ל,
 שהנה"י באים בתוס' וצריכים לאור דא"א.
 ולכן שם בפ"ח זכר יסוד דוקא (עי' ש"ש
 בפ"ג דעמי' אות ז'), וכאן נה"י. ועם שלא
 דומה כאן לשם, אבל הסדר של הזיווג והעברת
 ההארה שוים הם. מדכ' רו"ל שם ומכח זה
 ניתוסף בז"א ונתהוה בחי' יסוד בולט וכו'
 וכמבואר אצלנו בענין קונה הכל עכ"ל. ולכן
 כ' בסי' לנו"ה להאיר, וליסוד להאיר וגם לגלות
 כלו' להיות בולט. אמנם צריך להבין סיבת
 השינוי הנו', ומתי יהיה ככה שקו אמצעי לא
 יתחלק לפרקים כמו קוי יו"ש והיעב"א.

(סו, ב) להמשיך פ"ע דאבא וכו'. לא ידעתי
 לע"ע מדוע סידר דחיית
 המו' דקט' באמצע בין דחית מו' דגד' דחג"ת
 לבין דחיית הנה"י ולא לאחריהם.

(סז, א) יכוון להמשיך כללות וכו'. גר' פשוט
 שזה המשך כונת התפשטות
 החס', החג"ת בהגדול וכו' והנו"ה בחסדים טובים,
 וכאן כללותם ביסוד. ומ"ש ולהוציא הב"ש הוא
 התחלת ענין ופשוט.

וע"ע בש"ש דרו' ז' דק"ש אות ט'. והנה בשה"כ
 הנו' סיים רו"ל, שכמו להכניס ג"ת דאבא
 הוצרך זיווג באו"א, גם עתה יש זיווג אחר
 לעניין ג"ר עכ"ל, והיינו ע"י המזלא כמ"ש
 בהדיא בעו"ת דמ"ב ע"א (בד"י ד"ן). ונמצא
 א"כ שזיווג המזלא הנו' כאן, יש בו ג' תועלות,
 לנה"י דז"א ולכניסת ג"ר דאבא ולדחיית החג"ת
 לחג"ת בפעם א' בלי עיכוב.

והנה בעו"ת הנו' בסוה"ד כרו"ל, ודע כי
 להכניס מו' דג"ר אע"פ שיש זיווג דאו"א,
 א"צ להעלות מ"ן עכ"ל, ופשט לשונו מורה
 שחזור עמ"ש לפני זה שהוא להכניס ג"ר
 דאבא, וכ' שנעשה ע"י הארת המזלא, וכאן או'
 ע"י זיווג או"א. ומשמע שגם או"א מזדווגים.
 וכן משמע מהרב ברכת אליהו שהביא את העו"ת
 הנו' על שה"כ בקונה הכל. ולפ"ז מ"ש בע"ח
 הנו' ולא ע"י או"א אפ"ל בדוחק שהכונה לא
 על ידיהם לחוד (ועי' אש"ל דל"ז באמצע ע"א).
 (ועי' ע"ח של"ד פ"ב כלל ה').

אמנם יש לדקדק, שבסי' כאן בפני' דפני' כתב
 להאיר בנהו"י להאירו ולהגדילו. וגם
 בשה"כ דרו' ב' נו' נה"י וגם יסוד לבדו. ובפ"ג
 שם כ' נו"ה באל עליון גומל, והיסוד בקונה הכל.
 וכמעט נלקו"ד שבדרו' ב' דנקט תחי' נה"י, לאו
 דוקא אלא נו"ה כמ"ש בדרו' ג'. ובע"ת פ"ח
 דשכ"ט שנו' יסוד ולא גם נו"ה, כ' הש"ש ז"ל
 בשה"כ דרו' ג' אות ז' דהיסוד כלול בו גם נו"ה
 ע"ש. וא"כ יוצא שבזיווג דמזלא נתקן כל הנה"י.
 והנו"ה נרמזו באל עליון שהוא א"א גומל ח"ט
 שהם הנו"ה, והיסוד נרמז בקונה הכל, והכונה
 היא, שא"א מוציא הנו"ה וגם היסוד ע"י קונה
 שהוא המזלא. והרש"ש זיע"א סידר הכל ביחד
 בקונה, ששם רומז לזיווג המזלא. ועי' ברכת
 אליהו דקכ"ד ע"א ד"ה ולכן וכו' ע"ש. ומ"ש
 להאירו ולגלותו, לפ"ד הש"ש ז"ל דרו' ב'
 אות ד' שהנה"י שבאים בסוד תוס' לא תוס'
 ממש אלא הגדלה ע"ש, א"כ צריך היה לו'
 להאירם ולהגדילם. ואפ' שתפש ל' רו"ל בשכ"ט
 פ"ח שמדבר על היסוד וכנו'. ועי' בדיבור שאח"ז.

(סו, א) קונה הכל. זיווג ב' מזלין וכו' להאיר
 וכו'. מל' זה מבואר שישנם

באמצע פ"ו כ' חסד דת"ת נכפל לו' שלי' ג'
 לעצמו וג' לכתרי זו"ן וכן חסדי נו"ה כ"א לו'
 שלי' ג' לעצמו וכו'. וכן בשה"ק דנ"ח ע"ב וכן
 שם בדל"ו ע"ב כ' שלי' הא' דת"ת הספיק לעצמו
 בת"ת וכו' ע"ש. מכ"ז אפ' להבין, לפי פשט הל',
 שיש חס' בתוך התנ"ה מאירים להם. והיה
 אפ"ל שאור הישר חוזר לעלות אליהם, או שמאיר
 להם ממקומו ביסוד. אבל לא ראיתי ד"ו בדברי
 הרז"ל והיעב"א (אחז"ר נדפס הס' מזכיר שלום
 וראיתי שכי' בפ"ג ופ"ו דשכ"ה במפ"ו שהם ב'
 דברים או"ח בפ"ע, והכפל בפ"ע עש"ע. ולע"ע
 שאין הזמן מוכשר לעיין כפי הצורך הנני רושם
 בע"ה למזכרת שאפ"ל, שכשעלה האו"ח מיסוד
 דו"א, וכל חסד הוא כפול, חלק הבשת"ת והנו"ה
 הלכו כ"א למקומו, והכפל הוא שעלה להגדיל
 החס' הסתומים. ואח"כ נתחלק הכפל הזה, של
 הבשת"ת לכתרי זו"ן, ושל הנו"ה ירדו לנו"ה
 דו"א ומשם לחו"ב דנוק'. ולפ"ז א"צ למ"ש
 לק' בד"ה לחזור ולהוריד וכו' ועוד הוא כמ"ש
 וכו'. ובע"ה בל"ג אולי בהגהות ע"ח גרשום
 עוד בזה בס"ד).

(סז, ב) עליית כפל החס' דחו"ג לתב"ד.
 מסודר הויות מנוק' פתח צירי
 ומוצא. ולכאו' צ"ל, דלמה לא סידר במקום זה
 שמות הכלים דחב"ד. ורז"ל כ' בפ"ג דשכ"ה כי
 המים המגדלים את האילן הם החס' וכו' דוגמת
 המים וכו' ועולין ממטה למעלה להגדילו ע"ש.
 ומה שייך הגדלה בהויות דמו'. והיה נראה לו'
 כפמ"ש רז"ל עוד בפרק הנז' וז"ל כי שם בראשו
 כל האורות סתומים תוך נה"י דתבונה וכו' לכן
 צריך בחי' חס' מגולים וכו' כדי להאיר את
 האורות כולם הסתומים וכו'. ואח"כ בסוף העמוד
 כ' עוד רז"ל וז"ל או"פ שלהם עולה ונכנס
 בפני' המו' והדעת וכו' והאו"מ עולה ומקיפם
 מבחוץ וכו' ובזה מתרבה אור המו' מאד מאד
 מבית ומיחוץ וגם ז"א עצמו מקבל הארה מהם
 בלי מחיצת נה"י דתבונה עכ"ל. והרש"ש זיע"א
 תפש את העיקר שעולין למו', וממילא גם ז"א
 עצמו דהיינו הכלים מתגדלים. כ"ג לכאו' לו'.
 אמנם עדיין ק' שהיה צריך לסדר שמות מו' ולא
 הויות מנוק' הבאים מא"ס, וי"ל בדוחק. והיעב"א.

(סז, א) ולהוציא וכו' ונכפלת הארתם
 ולהמשיכם ליסוד דו"א.
 משמע שתיכף בצאתם מיסוד דאי' נכפלו, ואח"כ
 נמשכו ליסוד דו"א. ובע"ח לא מפורש זה
 להדיא. אמנם רז"ל כתב שם בשכ"ה פ"ו אינו
 דומה האור המכוסה לאור המגולה לכן החס'
 המגולים אורם כפול וכו' גם אורם הוא כפלים
 אלא שלהיותן סתומים אינו ניכר וכו' ע"כ.
 ומה נשמע שתיכף שיתגלו יתגלה כפילתם.

(סז, א) חסד דנצח עולה דרך הת"ת וממתיק
 וכו' וכן ההוד דרך הת"ת
 וממתיק. לפמ"ש רז"ל בע"ח שכ"ה דרו' חו"ג
 שאחר שעולין דרך הת"ת הם מתפרדין לקוין
 ופוגעין בב' גבו' ושליש וממתיקים אותם ע"ש,
 צ"ל שכונת הרש"ש זיע"א כאן חסד עולה דרך
 הת"ת ואח"כ הולך לימין וממתיק וכו' וכן
 ההוד לשמאל כ"ג לכאו' פשוט.

(סז, ב) להעלות אור החזור וכו'. ואחרי
 הל"מ כ' לחזור ולהוריד
 הכפל שהוא או"ח וכו'. וכן בכונת הטבילה דלי"ש
 בכל כונה וכונה כותב להעלות הכפל שהוא
 אוה"ח. ומשמע שאין אוה"ח עצמו נכפל, אלא
 שהוא הוא בעצמו הכפל. וכ"ן ממ"ש להחזיר
 הכפל שהוא אוה"ח דחס' דנו"ה שעלו ליסודות
 וכו', ולא א' לחזור ולהוריד גם השת"ת, משמע
 שאחר שנתחלקו הבשת"ת בין כתרי זו"ן, לא
 נשאר מהם מה להוריד. ואם האו"ח עצמו נכפל,
 היה צריך לירד גם מה ששייך לת"ת. וידוע
 משרז"ל באמצע פ"ג דשכ"ה ובהגהת השמ"ש
 זיע"א דרו' א' דחו"ג, שאור הישר דב"ח דנו"ה
 ודבש"ת נשאר ביסוד. וכפי הגו' שאוה"ח לא
 נכפל אלא הוא הכפל בעצמו, א"כ ישארו נו"ה
 ובשת"ת דו"א בלי חס', שלא מצינו לאו"י
 שלהם שעלה מהיסוד אליהם, ואוה"ח הלך
 לכתרי זו"ן ולחו"ב דנוק', והם ישארו א"כ בלי
 התפשטות חס'. וצ"ל שמספיק להם הארת החס'
 שנתפשטו בהגדול וכו' וחס' טובים ודוחק. ואמנם
 בסופ"ג דשכ"ה כרוז"ל בשת"ת התחתונים נכפלו
 ונעשו ד' שלי', והב' הספיקו במקומם וכו' אחרים
 עלו לכתרי זו"ן. וכן שלי' התחתון נכפל ושליש
 א' נשאר במקומו ושלי' עלה לכתר ז"א. ושם

(סז, ב) אר"ח וכו' עולה לבשת"ת דיסו"ת. נראה לכאו' שהוא לפי פשט מ"ש בע"ח בסוף שכ"א, שכאשר נכנסין בו"א גם מו' דאבא יהיה כתרו אורך בש"ת וע"ש, וכאן כבר נגמרו כל מו' דאבא ליכנס במקומן. אמנם עי' באש"ל דל"ו סוע"א שהסדר הוא, שנכנס צ' דצלם דאי' ואחריו דאבא, ואחר עליית החס' בא כתר דמצד אי', ואז הוא ש"ת דאי', ואחריו כתר מצד אבא גם ש"ת דת"ת שלו, ואז נגדל שת"ת דאי' ונעשה שיעור ב"ש. ומ"ש בסי' המשכת ב' כתרים דאו"א היינו שנכנסים זא"ז, תחי' דאי' ואח"כ דאבא ע"ש טעמו בזה. ולפ"ד ז"ל נראה כונת הרש"ש זיע"א כאן במ"ש עולה לבשת"ת דיסו"ת, היינו לשליש של יש"ס ושליש של תבונה, אבל לא לוקח אף פעם יותר משליש ת"ת דכ"א.

ואחריו המ'. וצ"ל שבע"ח שכ"ג פ"ג כרוז"ל למה צריך זמן לירידת הכתר כיון שנה"י דאי' נכנסו בו"א מאיליו עומד הת"ת ע"ג המו', ות"י שהוא עבור ירידת הנה"י החדשים ואחריו ירידתם אז הת"ת נעשה כתר לו"א ע"ש. והא תינח בכתר, אבל למקי' הל"מ מה שייך לכוון להמשיך, הלא מאליהם נמצאו מקי' על כתר דו"א שהוא מהת"ת, והם תיכף למעלה ממנו (ועי' פת"ע כאן אות ט). ואולי יובן זה עם מ"ש השמ"ש זיע"א בע"ח שכ"ה פ"ג ד"ה פנימיותה וכו' ע"ש. ועי' פת"ע הגו' סוף אות הגו' ובסידורנו לא כתוב זה. אח"כ ראיתי מ"ש הרב ענ"ה ז"ל דט"ז ע"ג ע"ש. ולפי פשט הדברים היה נראה לכאו', שהכונה להמשיך הכתר ולהמשיך הל"מ בהמשכה א'. דהיינו שיכוון להוריד הנה"י החדשים אחורי ז"א ובוה ימשיך הת"ת לכתר והל"מ למקי'. אבל נראה שאין הדבר כך. שכמו שמצינו להמשכת הכתר שנה א' שבגלל זה ארוז"ל בשכ"ג הגו' שהוא להתפשטות הנה"י החד', כמו כן מצינו להל"מ צריך להם זמן רב לכניסתם, כמ"ש רוז"ל בסו' שכ"ה ובמ"א. ומוכרח לו' כמ"ש הענ"ה והפת"ע הגו'.

(סז, ב) להמשיך הת"ת דיסו"ת וכו' לכתר וכו' דו"א. ומצוייר ג' כלי הכתר. משמע מזה שת"ת דיסו"ת נתרופן כדי להלביש מו' דז"א בתוכו ולהתלבש תוך ז"א כמו הנה"י שלהם. (הגם שלא נו' בכלל בכאן התרוקנות כמו שנו' בק"ש עי' ש"ש על ש"כ פ"ג אות ג'). וכן לק' בתיבת באהבה כתב שמתרוקן גם הת"ת. ועי' אש"ל ז"ל דל"ה ע"א אות ב' שכתב שבבחי' הפני' יש לו לז"א כתר מבחי' עצמו. ות"ת דאי' מתרוקן כמו הנה"י ונכנס בתוכו, אבל בבחי' חיצו' כתרו הוא ת"ת דאי' שנעשה כתר על ראשו ע"ש עוד בדב"ק. ולפ"ד ז"ל נראה שלכן במו' דחי' דפני' ופני' דחי' שנמשכו בק"ש לא נזכר כלים דכתר, ששניהם צ"ל לפדב"ק נק' חיצו'. וכאן ובעמידה שהם פני' דפני' נו', היות והם פני', הגם שהמו' שעד באהבה הם דאחו' לא נק' חיצו'. ואמנם ק"ק שבק"ש וכן עד קונה הכל נו' גם כלים דדעת בפני' דפני' עי' ש"ש על שכ"ג דע"ח רע"ב מ"ש ע"ש.

(סט, א) לחזור ולהוריד הכפל וכו' דנ"ה וכו' לנ"ה דז"א. נלקו"ד שתועלת הירידה הזו ואח"כ ללכת לנוק', הוא כדי שילכו לנוק' עם לבוש גו"ה דז"א (שכל הארותיה לוקחת ע"י הנה"י שלו) (וק"ק מחס' דת"ת) ועוד הוא כמ"ש השמש זיע"א בש"ט פ"ב שמכים בנ"ה דאי' ומגלים אור המו' שבתוכם לחוץ תוך נ"ה דז"א ע"ש.

(סט, א) להמשיך ג"ש דאו"ח דחס' דנצח לחכמה דנוק' ודהוד לבינה שלה. הנה בענין הגדלת זו"ן כרוז"ל בע"ח של"ד סופ"ד שאין הנוק' נתקנת אלא עד אחר גמר כניסת המו' בו"א, והוא עד תשלום יג"ש ויו"א (ועי' ש"ש שם מ"ש מהרדב"ש ז"ל). ואח"כ יוצאים האורות מזו"א אליה מנקב החוזה ועומדים על ראשה בסוד צלם ונכנסין בה עד תשלום יב"ש ויו"א ע"ש. ואח"כ בפ"ו שם כתב איך

(סח, א) להמשיך ל"מ דיסו"ת וכו'. ומצוייר מ"ל דיסו"ס ומ"ל דתבונה. ונראה פשוט שהמשכה היא מלמטה למעלה תחי' ל' דתבונה ואחריו המ' ואחריו ל' דיסו"ס

(סט, ב) **וּזְכַר** וכו'. חג"ת דיעקב מאבא ודרחל מא"י. ובמביא גואל נה"י דשניהם. וק"ק שלא צייר בהם המשכת הויות מנוק' כמו בחו"ב שלהם שבחס' טובים וי"ל.

ומביא גואל וכו'

(ע, א) **ומביא** גואל. בשה"כ נו' כאן גם כונת יסוד דרחל מ' סתומה גי' גואל, וכן בלמען שמו נו' גם רחל.

(ע, א) **לבני** בניהם. באותיות מס קץ כף מצוייר ג' הויות בני' חש"ק, וכנר' לכאו' שהם מיותרות. וכן בחג"ת לא צייר עוד פעם סגול שבא וכו' חוץ מהגבו' המתפשטות בהם. (עי' פת"ע ומביא גואל אות א').

(ע, ב) **למען** שמו להמשיך ב"ג מנו"ה דרחל ליסודה. בע"ח ובכל המקומות כרוז"ל במפורש שמהת"ת שלה ירדו הב"ג דנו"ה ברגע עד היסוד בה (עי' של"ה פ"ב דנ"א סוע"ד), ולא נו' כלל שבאו מהנו"ה. ובכ"ז נו' שם בהגדלת הנו"ה ענין הב"ג. וכ"כ בפ"ו דשל"ד וכמו שהה"ג מתפשטות בכל הו"ק שבה ע"ש. ומוכרח לו' שהם הארה לבד, דוגמת הג"ג חג"ת שבודאי לא יצאו הם עצמם מיסוד דז"א לחג"ת שלה, אלא הארה דרך מסך היסוד, גם בנו"ה י"ל כך. ועצמותם ירדו מהת"ת ליסוד. (ונודע משרוז"ל ברפ"ג דשכ"ה על צלם המו' דז"א, שהה"ת מתפשטים בה"ק שלו קודם כניסת המו' בז"א, והיינו הארה כמ"ש המפ' ז"ל. ואולי כעין זה גם בצלם דנוק' כך הוא וא"ש את"ם). אלא דק"ק שא"כ מהו זה שכ' במבו"ש דנ"ב ע"א וז"ל וצ"ע כי כאן או' שב"ג האלו ירדו ליסוד וגם אח"כ נא' כי בעלייתם עולות דרך קו האמצעי בלבד א"כ אימתי הן נכנסות בנו"ה. וא"ת שאינם נכנסות הרי לעי' אמרנו היפך מזה וגם בדרוש אטב"ח באותיות ל"ע ומ"ס אמרנו להיפך וצל"ע עכ"ל. ולפ"ה אין הפרש בין חג"ת לנו"ה. ואמנם ידוע שמהרח"ו זיע"א מק' לפי פשט הדברים והצ"ע שלו הכונה שצריך לעיין

שנוק' לוקחת ח"ש מחס' דת"ת וב"ח דנו"ה באו"ח ע"ש. והחס' והמו' נכנסין ביחד. (עי' ש"ש של"ד פ"ו אות ד' ואות כ"ב ובשל"ה פ"ד אות ד' ובפ"ה אות ב'). והנה א"כ צ"ל שאחר שנגמר הגדלת ז"א שהוא בקונה הכל, אז יוצא ממנו צלם המו' דנוק', עם כפל שליש חס' דת"ת וחסדי נו"ה, ומתפשט בה ונגדלת בסדר אטב"ח. ובהיות כך צ"ל, שהגדלת חו"ב דנוק' צריכים להיות אחר קונה הכל, שהוא אחר שהוא עצמו יגדל, שהוא מה שהיה בפעם הא' ביג"ש, שהוא אחר ירידת ועליית החס' וכל סדר קונה הכל. ולא כן מסודר בסידור שבתיבת טובים נתקנו כבר חו"ב דנוק' שהם אותיות בח גו ונתגדלו ע"י חס' נו"ה בעוד שהם לא יצאו מחזה דז"א ליסודו וחזרתם למעלה וחזרתם שוב פעם למטה, עכשו לנו"ה דז"א, ואח"כ הלכו לנוק' כמ"ש כ"ז בס"י. ומה שמקבלת רחל הארת חס' נו"ה בטובים, הם ממה שבאו לז"א בתיבת חסדים, והם רק הארת החס' (עי' מ"ש בעניותין לעי' בדי' הא' של תי' הגדול) (אגב עי' ענ"ה ז"ל דט"ו רע"ד ולכאו' נראין דב"ק כאינם מתאימים למשרוז"ל בפ"ג דשכ"ה לכן דע ג"כ וכו' ע"ש והשמש זיע"א במ"ק דרו' חו"ג ע"ש אחז"ר ראיתי להאש"ל ז"ל דמ"ה ע"א אות ז' שהק' עליו כזה).

והנה הרואה יראה שבשה"כ לא זכר רוז"ל כלום מסדר תיקון האטב"ח. והרש"ש סידר אותם לפי סדר תיקון יעקו"ר המתחילים מאל עליון (חוץ מהכתר שהוא מתחלק לד"ח ונגמר באחרונה). וחו"ב דיעקו"ר נתקנים בטובים, וסידר גם חו"ב דאטב"ח. וכן הדעת בקונה הכל, וכן השאר בשאר התיבות. אבל מע"ח לכאו' לא משמע הכי וכנ"ל. וכל סדר אטב"ח היה צריך להתחיל מקונה הכל ואילך. ואפי' אם נניח בדוחק גדול שהנוק' דאטב"ח לוקחת מהארת נו"ה בטובים ומהם נגדלים החו"ב שלה, ג"כ ק', שאיך מתחיל גדלותה טרם גמר גדלותו וכנז"ל. ועוד דבהדיא כתב במבו"ש דנ"א רע"ד שהכפל של חס' נו"ה הם שהגדילו חו"ב שלה, כמו שהכתר נגדל מהכפל דשת"ת. וצלעו"ת לקו"ד כעת ועי' מזכיר שלום דקי"ג באורך ע"ש.

(עא, ב) ולוקחת הנוק' כ"ב אותיות וכו' וכו'.
 ענין הכ"ב והמנצפך האלו,
 אחר העיון בע"ח ש"ה פ"ג ופ"ה וש"ח פ"ו
 ושל"ד פ"ב כלל כ' ופ"ד ושל"ה פ"ג ובש"ש ז"ל
 במקומות הנז' ועוד מ"א, רוצה אני הדל להבין
 לפקו"ד שצלם המו' דנוק' והכ"ב ומנצפ"ך הנז'
 וא"ב דאטב"ח, הכל דבר א' הוא ואינם ענינים
 שונים. ולכן לאחר גמר תיקון הנוק' עד כאן,
 נמצא שלקחה דלת וציר והם הם תיקון עצמותה
 באחו' שנתקנה בסדר אטב"ח. ומ"ש כאן ולוקחת,
 אין פירושו לקיחה עכשו מחדש, אלא כמ"ש,
 שנמצא בזה לוקחת וכו'. וכמו כן בכ"ב ומנצפ"ך
 הב' שבאהבה. (וק"ק שלא נז' כאן ה"פ דין
 כמ"ש באהבה) ובסי' כ"י המיוחס להיר"א זיע"א
 לא נמצא כלל כל הפסקא הזו כאן ולא באהבה
 וא"ש את"ם.

באהבה

(עא, ב) להעלות ב' צלמי וכו'. ומצוייר צלם
 דמו' די"ש"ס ותחת' כלים
 דחב"ד וכתוב עליהם לג' כלי חכמה וכו'. ולקיצור
 דעתי אין טעם לציור הכלים הללו, ובפרט מ"ש
 לג' כלי וכו', והיה צ"ל על ג' כלי וכו'. ויותר
 טוב בלי ציור כלים, שכבר כתב להעלות ב'
 צלמי המו' וכו' ע"ג רישא דז"א, ובזה די.
 ובסי' כ"י גם סידור הצלם לא מסודר כלל.

(עב, א) להמשיך הבו"ג וכו'. הרב ש"ש ז"ל
 בשה"כ דמ"ג ע"ד אות ט'
 וכן דע"ג ע"א ד"ה גם מ"ש ואחר וכו' הביא
 מש' הליקוטים (הוא בש' הפסוקים ישעי' ע"פ
 כי ההרים ימושו וכו') דבהסתלקות נה"י דאי'
 מז"א היא מתמעטת בסו' נקו' באחור קודם
 כניסת הגה"י דאי' בה עכ"ל. ונראה פשוט מה
 שלא זכר זה הרש"ש זיע"א בסי', היות ואין זמן
 בין ההסתלקות מז"א לכניסתם בה וכרגע
 שמשתלקים נכנסים בה, אין צורך לעשות מזה
 כונה. לא כן במלך עוזר וכו' ובמגן אברהם
 ופשוט.

ולשים לב על הדבר לידע אמיתות הענין, ואולי
 גם כאן כך הוא. כי מוכרחים אנחנו לו' כמ"ש.
 ובכן ק' מאד מ"ש בסי' שמהנ"ה נמשכו ליסוד
 היפך המפו' בדברי רז"ל וכאמור וצ"ע כעת.
 אחז"ר ראיתי מ"ש במזכיר שלום מע' הג' אות
 י"ב ע"ש מ"ש. גם שו"ר בשפ"א על ע"ח דמ"ד
 סוע"א שמחלק בין או"י ואו"ח ע"ש והרואה
 יראה שמהסי' שלפננו לא משמע כדבריו ז"ל
 ודוק.

(עא, א) ולהמשיך מאחו' ופני' דיסוד דאבא.
 צ"ע לע"ע שמסופ"ה של
 של"ד נראה שהם ב' אחו' דפשוט ומלא דע"ב.
 שנתן טעם שנעשה זה ע"י אהרן וכו' וכו' ע"ש.
 ועי' באמצע פ"ו דשל"ח שבהדיא כרז"ל שאהרן
 הוא אחו' הפשוטים והמלאים. ובסי' א' כ"י
 מצאתי שכ' להמשיך להם (לב' הגבו') הארה
 מיסוד דאבא שביסוד דז"א ומצוייר רבוע מלא
 דע"ב לבד. ונראה שג"י זו יותר נכונה (וחסר
 עוד ריבוע פשוט).

(עא, א) הנה"י החדשים וכו' הארת המו' דאי'
 וכו'. עי' פת"ע ז"ל ודבריו
 באו קצת בקיצור. וגם נראה שלא היה אצלו
 כמו שמצוייר בסי' שלפננו הוי' בקמץ וגם
 הויות נה"י בני' חש"ק. והכונה לפי הציור הזה
 גר' לפמ"ש רז"ל, שהביא הפת"ע, שהנה"י החד'
 הם מכלל הכתר דז"א. ורז"ל כ' שבכתר הזה
 נמצאים שורש ד' מו' דז"א. ועוד כרז"ל שכתר
 דז"א הכלי והאור הוא מאי', ונמצא כפ"ו שבנה"י
 החד' ישנם אורות עצמם שהם הויות בני' חש"ק,
 ואורות ז"א שהם הוי' בקמץ. ואשמוענן רז"ל
 שכשלוקחת רחל מסיום הנה"י, לוקחת כמו ז"א,
 גם מאורות של הנה"י עצמם וגם מאורות הכתר
 דז"א שבתוכם וא"ש את"ם.

(עא, א) ולהמשיך עוד ט"ס וכו'. עי' בע"ח
 של"ה פ"ד שהגדלת הט'
 גקו' בכתר הוא ע"י חסד דת"ת דז"א כמו החו"ב
 ע"ש. ובענין התוס' הללו של א"ב דאטב"ח עי'
 ש"ש בפ"ד דשל"ה אות ג' ובמזכיר שלום מע'
 האלף אות ב"ן, בשם היר"א זיע"א.